

กระโถนข้างธรรมมาฉน์

ฉบับที่ ๒๗ เดือนพฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๔๕

สนทนากับพระเล็ก สุทธิมปญญ

เดือนมีนาคม ๒๕๔๕

ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม : (ถ้ามถึงการพิจารณาค้นทะเลให้อนิจจัง)

ตอบ : ค้นทะเลที่ทยอยเข้าสู่ฝั่ง ลูกแรกหมดไป ลูกที่สองมันก็มา ลูกที่สองหมดไป ลูกที่สามก็มา มันเที่ยงแท้แน่นอนเสียที่ไหนล่ะ? มันก็เปลี่ยนแปลงแปรปรวนไปเรื่อย ๆ และขณะเดียวกัน ถ้าหากทะเลมันเป็นคน ลักษณะการทำงานที่อยู่ในลักษณะนั้นมันทุกข์ไหมล่ะ มานั่งดูอยู่อย่างนี้เราเองก็ทุกข์ เขาเองก็ทุกข์ แล้วจนกระทั่งในที่สุด ผลสุดท้ายจริง ๆ ทะเลก็อาจเหือดแห้งไม่มีอะไรเหลือ ตัวเราเองก็อาจตกตายไม่มีอะไรเหลืออยู่ สรุปลแล้วมันก็ไม่มีอะไรทั้งสิ้น ค้นระลอกแรกที่เข้าสู่ฝั่งอาจเหมือนคนที่เกิดขึ้นมาก่อน มันเกิดก่อน ก็แก่ก่อนแล้วก็ตายก่อน ระลอกถัดไปมันก็เกิดตามมา ตายตามมา มีสิ้นสุดเสียที่ไหน ในที่สุดทุกสิ่งทุกอย่างก็วนเวียนไม่รู้จบอยู่อย่างนี้ เมื่อไรหลุดพ้นไปได้ เราก็คงหลุดพ้นสภาพเช่นนี้ไปค่อย ๆ คิด ง่ายจะตายไป

ถาม : .....

ตอบ : หลวงปู่โลกอุดร ท่านมีที่พักปัจจุบันอยู่ที่ถ้าใหญ่ได้หิมาลัยเสร็จแล้วเวลาคนไปพบท่าน ท่านว่าเดินทางไปถึงแล้วแว้ง ๆ ลักษณะนั้นท่านจะให้ปรากฏอยู่ตรงไหนก็ได้ คือเดินไปสามก้าวก็ไปโผล่ตรงนั้นได้แล้วสังเกตใหม่ ว่าคนที่ตามสะกดรอยไป เดินทางไปตามเส้นทางที่ท่านเคยเดิน หากันไม่เจอ เพราะมันไม่ใช่สถานที่ ๆ ที่มีตรงนั้น แต่ท่านสามารถ

ที่จะ... พุดง่าย ๆ เหมือนกับว่าพอเขามาด้วยศรัทธา ท่านก็จะพาประเภทที่เดินข้ามจากจุดนั้นไปสู่จุดที่ท่านอยู่เลย เพราะฉะนั้นอาจอยู่ตรงไหนก็ได้ อยู่กันหลายองค์เหมือนกัน แต่ละองค์ล้วนแล้วแต่มีหน้าที่ทั้งนั้น

ถาม : หลวงพี่เคยไปไหมคะ ?

ตอบ : ไปไม่ไหว หนาว

ถาม : ในที่อย่างนั้นสามารถใช้กลิ่นไฟช่วยได้ไหม ?

ตอบ : เป็นปกติอยู่แล้ว เพราะพวกโยคีส่วนใหญ่เขาบูชาไฟบูชาพระอาทิตย์ทั้งนั้น เป็นพระถ้าหากทำได้ ก็จำเป็นต้องใช้เหมือนกัน เพราะร่างกายมันไม่ไหว หรือไม่ก็โน่นเลย โดดไปแนวสัญญาหาสัญญาของตน ฐิติก็ทำเป็นไม่รู้ เดินจับ ๆ ไป

ถาม : หลวงพี่คะ ถ้าสมมุติวิ่งออกไปจากโลกนี้ จะไปเจอสวรรค์หรือนรกได้ไหมคะ ?

ตอบ : เจอ แต่กว่าจะวิ่งถึงนั้นสงสัยว่าใช้เชื้อเพลิงอะไร มันถึงไปได้ไกลขนาดนั้น เพราะว่าขอบ... ต้องใช้คำว่าอะไรล่ะ เอกภพเลยมั้ง ที่เป็นที่รวมของจักรวาลทั้งหมด ก็คือคั่นทางของชั้นจตุมหาราช ต้องวิ่งฝ่าไปก็กาแลคซีก็ไม่รู้ว่าจะพ้น แล้วจะใช้ยานอะไรดีล่ะ ? เจอเหมือนกันถ้าไปได้ นี่เป็นเรื่องฟังชานเกินตายไปแล้วนะ ไปรตอย่าเพิ่งเชื่อ ถือเป็นนิทานโกหก เขาเรียก ดาราจักร คือกาแลคซี ส่วนรวมของกาแลคซีเยอะ เรียกว่าเอกภพ คือยูนิเวิร์ส ใช่ไหม ?

ถาม : มาฝึกกสิณตอนนี้รู้สึกว่าจะสายไปหรือเปล่า ?

ตอบ : ไม่มีคำว่าสาย พร้อมจะเริ่มเมื่อไหร่ก็เอาได้เลย การปฏิบัติทุกอย่างลงมือเมื่อไหร่เป็นคุณแก่ตัวเมื่อนั้น

ถาม : ถ้าเราตั้งใจปฏิบัติเพื่อการหลุดพ้น แล้วการที่มึนงงกลืนนี้ จะถูกทางมั๊ยครับ ?

ตอบ : กรรมฐานทุกกองในกรรมฐาน ๔๐ หรือมหาสติปัฏฐาน ก็ตาม ถูกทางทั้งนั้น เพียงแต่ว่าเราจะขมวดปลายมันเป็นมั๊ย ? เรา เล่นกลืนพอถึงวาระสุดท้ายเราก็พิจารณาเป็นวิปัสสนาญาณว่ารูปภาพ กลืนจริงๆ มันก็มีความไม่เที่ยง มันเปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ แรกๆมันก็เป็นภาพของอุคคหิมิตคือ เป็นรูปกลืนตามนั้น หลังจากนั้นมาก็ค่อยๆ เปลี่ยนไป จากสีเดิมก็เปลี่ยนไปเรื่อยๆกลายเป็นสีขาวจากสีขาวก็เจิดจ้า ไป ถึงวาระสุดท้ายก็อธิษฐานให้มากก็ได้ให้ไปก็ได้ มันไม่มีความเที่ยงแท้ แน่นอนแน่แต่อย่างเดียวถ้าเราไปตั้งความปรารถนาว่าจะให้มันดำรง อยู่ตลอดกาลตลอดสมัย เราก็ประกอบไปด้วยความทุกข์ แล้วในที่สุดแม้กระทั่งตัวเราเองที่เป็นผู้ทรงกลืนอยู่เราก็ตาย ภาพกลืนที่เราเห็นก็สลายตัวได้ วัตถุที่เราเอามาทำเป็นดวงกลืน ก็สลายตัวได้ มันไม่มีอะไรเหลืออยู่ในเมื่อทุกสิ่งทุกอย่างไม่มีอะไรดำรงอยู่ได้เกิด มาเมื่อไหร่ก็ต้องเจอกับสภาพเช่นนี้ มีความไม่เที่ยง มีความเป็น ทุกข์ไม่มีอะไรยึดถือมันหมายได้เป็นปกติ แล้วเราจะเกิดมาให้ทุกข์ ทำไม ขมวดท้ายเป็นมันไปนิพพานได้ทุกกอง เอากองไหนดีล่ะ ?

ถาม : เตโชกลืนนี้เขามองเปลวไฟหรือว่าเขามองแสงไฟครับ คือว่าหา อะไรมาครอบจนเป็นจุดเป็นแสง ?

ตอบ : ถ้าหากว่าเป็นกองไฟใหญ่สมัยก่อนเขาให้ใช้ผ้าตัดเป็นวงกลม แล้วก็วางให้ตรงกับกองไฟให้ลักษณะเป็นวงกลมไว้ สนใจแต่สภาพของ ไฟในวงกลมนั้น มันจะเป็นแสงอย่างไร มีสีอย่างไร มีช็อคอย่างไร มีเส้น

อย่างไรไม่เอา แต่ถ้าหากว่าเราเพ่งเทียนหรือเพ่งตะเกียง ก็จำลักษณะ ของดวงไฟมันไว้เท่านั้นเอง เปลวไฟมันจะมีลักษณะอย่างไร ขอบมันจะ เป็นอย่างไร สีของมันจะเป็นอย่างไร ไม่ต้องไปใส่ใจ จำเฉพาะดวงไฟมัน เท่านั้นพอคล่องตัวมากๆ แล้วอะไรก็ได้ สมัยที่ทำอยู่เด็กๆ นี่โอย...มัน มากเลยเพราะว่าบ้านอยู่ต่างจังหวัดไฟฟ้าไม่มี ก็เอาตะเกียงจุดในมุ้ง ถ้าจุดตะเกียงโดยไม่มีเหตุผล เจอไม้เรียวแน่ๆ ก็เอาหนังสือมา นั่งตัวตรง แหนิวเลย แต่ตาไม่ได้ดูหนังสือหรอก ดูตะเกียงแล้วก็จำภาพเอา แล้วถึง เวลาต้องไปทำหน้าที่หุงข้าว ไฟทั้งเตาก็เป็นดวงกลืนของเราได้ ถ้าหาก ว่าจับคล่องตัวแล้วมันไม่มีปัญหาอะไรเลย

ถาม : คือว่าเราไม่ต้องไปเพ่งว่ามันเป็นรูปอย่างไร ?

ตอบ : ไม่ต้องหรอก นึกถึงลักษณะของมันแล้วจำเอาไว้แค่นั้นเอง แล้วก็นึกว่าไฟๆๆ ถ้าภาษาบาลีเขาเรียก เตโชกลืนัง เตโชกลืนัง นึกถึง ลมหายใจเข้าออกพร้อมกับคำภาวนา แล้วกำหนดจดจำเอาไว้ สัมตามอง แล้วหลับตาลงนึกถึงนะ มันจะเห็นได้แว็บหนึ่ง จำลักษณะมันได้แว็บหนึ่ง พอลักษณะเลื่อนไปก็ลืมตาดูแล้วหลับตาลงนึกถึงพร้อมคำภาวนา ไม่ใช่ไปนั่งจ้องมันนะ คำว่ากลืนแปลว่าเพ่งคือให้มันติดตาติดใจ ไม่ใช่ไปนั่งจ้องในลักษณะใช้สายตาเพ่งอย่างนั้นใช้ไม่ได้ อย่างนี้เรามองแล้วหลับตามันจะจำได้อยู่แว็บหนึ่งแล้วพอลายไปแล้วก็ลืมตา มองดูใหม่ เป็นหมิ่นเป็นแสนครั้งหลังจากที่มันติดตา แล้วหลับตาอยู่ก็นึก ถึงได้ ลืมตาอยู่ก็นึกถึงได้แล้ว คราวนี้ก็สำคัญตรงระดับระคองให้ตี เผลอเมื่อไหร่มันหาย ตอนนั้นสนุกมากเหมือนเสียงลูกแก้วบนปลายเข็ม ต้องคอยระวังอยู่ทุกลมหายใจเข้าออกเลย หลังจากนั้นภาพกลืนก็จะมี

การเปลี่ยนแปลงไปเรื่อย จากเปลวไฟจะกลายเป็นสีเข้มก็จะมีสีอ่อนลงๆ เป็นสีเหลืองอ่อน กลายเป็นสีขาวๆ ทึบก็จะกลายเป็นขาวใสขึ้นๆจนกระทั่งใสสว่างเหมือนอย่างกับเรามองดวงอาทิตย์ทั้งดวง ทีนี้ก็อธิบายให้ใหญ่ให้เล็ก ถ้าอธิบายให้เล็กได้ใหญ่ได้ก็ขออธิบายให้ใช้ผลของกสิณได้

ถาม : ถ้าหากผมปฏิบัตินี้จะใช้เวลาเท่าไรครับ ?
ตอบ : เวลาขึ้นอยู่กับเราเอง ถ้าปฏิบัติถูกก็เร็ว ปฏิบัติผิดก็ช้า มันจะมีตัวมัจฉิมาปฏิบัติพาพอเหมาะพอดีของเรา พอเหมาะพอดีนี้มันไม่มีกฎเกณฑ์ตายตัว ไม่ได้บอกว่าจะต้อง ๕๐% เป๊ะ มันเป็นการพอเหมาะพอดีกับตัวของเราเองซึ่งเกิดจากบุญญาบารมีต่าง ๆ ของเราที่สร้างสมมาแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน บวกกับสภาพร่างกายด้วย อย่างเช่นว่าคนอื่นหนึ่งคนที่ ๓ วัน ๓ คืนพอดี แต่ของเราอาจจะครึ่งชั่วโมงมากกว่านั้นเราก็ไม่ไหว เพราะฉะนั้นตัวพอเหมาะพอดีเราต้องหามันให้เจอว่าพอมันเหมาะพอดีตรงไหน ถ้าทำได้พอเหมาะพอดี ผลมันก็จะก้าวหน้าเร็วมาก ถ้าทำเกินร่างกายมันเครียดเกินไปจิตใจเป็นกังวลอยู่กับร่างกายมันก็ก้าวหน้ายาก จริงๆแล้ว มันไม่มีอะไรรอกทำให้มันพอเหมาะพอดีพอควรแค่นั้นเอง ตัวนี้มันต้องค้นเอง พุดให้ฟังนี้มันง่ายตัวเองนี่มันยาก ถึงเวลามันลงตัวโഴ้ลงไป เราจำอารมณ์นั้นได้ต่อไปทำเมื่อไหร่เราก็ได้เมื่อนั้นแหละ ยากที่ครั้งแรกเท่านั้น ตั้งหน้าตั้งตาทำจริงๆ จังๆ ของเรานะทำแล้วไม่รักษาอารมณ์ให้ต่อเนื่อง ทำๆ ทิ้งๆ ว่าอย่าไปเสริญเรียบริ้อยก็ปล่อยให้ลอยตามน้ำ ลอยตามน้ำเสริญนี้ก็อยากจะว่ายขึ้นมาเมื่อไหร่ก็ว่ายใหม่อีก ได้แต่งงานไม่ได้ผลงานเพิ่มขึ้นเลย ว่า

เมื่อไหร่มันก็เท่าเดิม ดีไม่ดีเห็น้อยมากๆ น้อยกว่าเดิมซะอีก เป็นคนขยันมาก ขยันทำงานแต่ไม่ได้ผลงานอะไรเพิ่มเลย ต้องทำให้ต่อเนื่องไปเรื่อยๆ ถ้าทำต่อเนื่องแล้วผลก็จะเกิดเร็วเพราะเท่ากับว่าได้ระยะทางเพิ่มขึ้น ในที่สุดมันก็จะถึงจุดหมายที่ต้องการ

ถาม : เวลาทำงานใจมันก็ต้องติดอยู่กับงานนี้ ?
ตอบ : ก็คิดไปซิ เวลาทำงานใจอยู่กับงานมันเป็นสมาธิอยู่แล้ว เวลาว่างก็ค่อยย้อนมาอยู่กับกรรมฐาน ไม่ใช่เวลาว่างแล้วเราก็มาคิด ๆ ๆ ต่อ เราต้องหยุดให้เป็น แล้วลากมันออกมาให้ได้ หมดเวลาแล้วงอแงไว้ที่ทำงานนั้นแหละ

ถาม : แล้วบางทีก็ฝันเหมือนกับคล้ายๆว่าบอกล่วงหน้าว่าต้องเกิดอย่างนั้นขึ้น พอฝันเหมือนเดิมก็ต้องเกิดอย่างนั้นนะ ต้องเลี้ยงอย่างนั้นนะ บางทีก็เหมือนกับรู้ล่วงหน้าครับ บางทีก็ฝันถึงหลวงพ่อก่อน ?

ตอบ : หมั่นสังเกตไว้ก็แล้วกันว่าลักษณะไหนมันเกิดขึ้นตามความเป็นจริงก็ให้ระมัดระวังเอาไว้ จุดที่จะสังเกตได้ง่ายๆก็อย่างว่าถ้าฝันใกล้รุ่งนี้มักจะแม่นยำเพราะว่าจิตใจของเราเนี่ยปกติฟุ้งซ่านอยู่แล้ว แต่ว่าหลังจากที่มันฟุ้งมาทั้งคืน ที่โบราณเขาว่า กลางคืนเป็นคว้นกลางวันเป็นเปลวกลางวันมันก็ไหลล่นไปตามอำนาจของมัน กลางคืนก็อุตสาห์เก็บไปฝันอีก ลักษณะอย่างนั้นตอนใกล้สว่างจิตมันฟุ้งซ่านมาพอแรงหมดเร็วหมดแรงแล้ว ถึงเวลาพักของมันแล้วใจมันจะสงบลงชั่วคราวช่วยยาม ถ้ารู้เห็นอะไรจะแม่นยำ นั้นเขาเรียกเทพสังหรณ์

ถาม : บางทีผมฝันถึง พอเข้าขึ้นมา คนนั้นโทรมาเลยครับเหมือนในฝันเลยครับ ?

ตอบ : กิติแล้วไง ต่อไปจะได้มีอะไรมีเครื่องหมายให้สังเกตได้ ถึงเวลาเกิดอะไรขึ้นจะแก้ไขยังไงในฝันมันรู้ก่อนแล้ว เราก็เห็นช่องทางได้ง่ายขึ้น พวกกลางสังขรณ์นี่จริง ๆ มันก็คือทิพจักขุญาณ แต่มันเป็นทิพจักขุญาณอย่างอ่อน มันไม่คล่องตัว ต้องรอจังหวะรอเวลาให้สภาพจิตสงบนิ่งลง ลือคของมันพอดี

ถาม : ในความฝันนั้น เราจะเข้าใจความฝันนั้น แปลออกอีกไม่นาน เหตุการณ์ที่เราฝันนั้นมันจะเป็นจริงตามนั้นเลย อย่างนี้เขาเรียกว่า เทพนิมิต ?

ตอบ : บางทีมันก็เป็นกรรมนิมิตเหมือนกันแล้วแต่ อาตมาเคยเจอ กลางวันแสบๆ เลยกำลังนอนภาวนาๆ อยู่ เห็นงูจงอางตัวเบ้อเร่อเลื้อยมา ตอนนั้นบวชใหม่ ๆ ก็อยู่กุฏิเล็ก ๆ ตรงหลังร้านอาหารของป่ากิมก็ กุฏิหลังนั้นมันจะมีต้นพุทราขึ้นคลุมอยู่ครึ่งค่อนกุฏิ อากาศตอนบ่าย ก็จะเป็นสบายมากเลยเพราะต้นพุทราคลุมอยู่ แดดมันส่องไม่ถึงนอนภาวนาๆ เพลินๆ อยู่งูจงอางยักษ์มันเลื้อยมาตามยอดพุทรา ไหวระเนนมาตลอดเลย มันเลื้อยเห็นเราเข้าก็พุ่งเข้ามาทางหน้าต่างจะฉกใส่ ของเราดกใจตัวแข็งขยับไม่ได้ซิ หลวงพ่อไม่รู้โผล่มาจากไหน เอาไม้เท้าสะกิดคางมันเลยหัวเรา คือแทนที่จะฉกใส่หน้าเรามันเลยหัวฉกใส่พื้นเสียงดังปังสนั่นเลย แล้วมันก็เลื้อยลงข้างล่างบันไดไปเสียงเลื้อยไปตามพื้นเสียงดังแสบๆๆ ได้ยินกนั๊ดหูเลย เราก็ตกใจสุดขีด พอเดินหลุดออกจากอาคารซ็อคได้ อารามตกใจวิ่งหนีด้วยการแผ่นลงบันไดตามไปด้วย กลายเป็นวิ่งตาม ลงบันไดไป พอลงไปถึงตีนบันไดชะงัก เฮ้ย ! งูมันลงไปนี่หว่า เราก็มองได้บันได ไม่มี มองรอบๆ กุฏิไม่มีก็เหลือห้องน้ำ

แห่งเดียว ก็เปิดห้องน้ำดูก็ อ้าวไม่มี นึกขึ้นมาได้ เฮ้ย ! หลวงพ่อยังอยู่ข้างบน วิ่งขึ้นมาหลวงพ่อก็ไม่มี ไปดูก็อ้าว หน้าต่างมีทั้งเหล็กตัดทั้งมุ้งลวด ตัวนิมิตนี้เวลามันเกิดมันชัดขนาดนั้นนั่นแหละ เวลาที่งูมันฉกเราฉกนี้ตัวมันฟาดใส่เราๆ ยังรู้สึกจุกเลยมันหนักนี้ ก็เลยมานั่งตีความ อ้อ.. ลักษณะนี้ต้องเป็นนิมิตแน่เลย งูนี้โบราณส่วนใหญ่เชื่อว่า เป็นผู้หญิงงานนี้มันเอาเราแน่แล้วถ้าหลวงพ่อก็ไม่ช่วยตายแน่ๆ เลยหลังจากนั้นไม่กี่วันเขามาจริง ๆ แปลกมากผู้หญิงคนนี้ถ้านับว่าสวยก็ไม่ใช่คนสวยหน้าตารูปร่างลักษณะแบบนี้ก็ไม่เคยอยู่ในความสนใจของเรา แต่มีแรงดึงดูดมหาศาลมากเลย จะให้เรามองเขาทำเดี่ยว กลายเป็นว่าทำอะไรไม่ได้เลยถ้าเขาอยู่บริเวณนั้นต้องมองเขาอย่างเดียว สวดมนต์ตาก็เหลือบมองเขา เวลาทำวัตรอย่างนี้ เวลานั้นกรรมฐานแทนที่จะนั่งหลับตาภาวนาก็กลายเป็นว่าลืมตามองเขา มันพุ่งจันจนทำอะไรไม่ถูกเลย เรารู้ตัวว่าลักษณะอย่างนี้เราแย่งแน่ๆ ถ้าหากว่าเราพูดด้วยแม่แต่คำเดียวเสร็จเขาแน่นอนเลย เราก็พยายามจะเลี่ยงจะหลบ เขาเองเขาก็เหมือนจะรู้ตัว ไม่ว่าเราจะอยู่ตรงไหนเขาจะแถมเข้ามาใกล้ๆ พยายามที่จะพูดด้วย พอเขาเอ่ยปากเราเดินหนีเลย รู้ว่าชินต่อปากต่อคำแม่แต่คำเดียวเสร็จแน่ๆ ก็ประเภทที่เรียกว่า หมุนหัวปีนอยู่ได้ ๒ วันๆ ที่ ๓ หลวงพ่อเรียกให้ไปเป็นยามหน้าตึก ตรงจุดนั้นเขาถือว่าเป็นเขตหวงห้ามกลายเป็นไม่มีธุระห้ามเข้าอยู่แล้ว เขาก็เลยไปไม่ได้ในเมื่อเขาไปไม่ได้แล้วเรื่องอะไรเราจะโผล่หัวออกมา (หัวเราะ) พอพ้นระยะพ้นเวลาของมันไปเขาก็ไม่มีอำนาจเหนือจิตใจของเราได้อีก แล้วของพวกนี้ประมาทไม่ได้เดี่ยวคนใหม่มันจะมาเพราะฉะนั้นนิมิตแบบนี้ถ้าหากว่าเรารู้ตัว

รู้แล้วระวังล่วงหน้าก็ช่วยได้เยอะเหมือนกัน แปลกมากเลยคือผู้หญิงแบบนี้ไม่ได้อยู่ในสเปคของเราเลยนะ แอ้อโหแรงดึงดูดมหาศาลมากเลยทำอะไรไม่ถูกเลยต้องมองเขาอย่างเดียว ประเภทคู่เวรคู่กรรมกันเลยล่ะ พอพ้นระยะไปแล้วจะพ้นไปเลยแต่ที่นี้เราไม่ได้เกิดชาติเดียวนี้เดี่ยวคนอื่นก็จะมามีอิทธิพลอีกอย่างนี้ แต่ว่าที่หนักๆแบบนี้เพิ่งเจอรายเดียว นอกนั้นเรื่องเล็ก เล่นเอาเราปวดเหมือนกัน คนไหนเกิดร่วมกับเรามากก็มีอิทธิพลมากหน่อย เกิดร่วมกับเราน้อยอิทธิพลก็น้อยหน่อย

ถาม : แล้วทำอย่างไรให้พ้นคะ ?

ตอบ : รีบไปนิพพานซะ ง่ายนิดเดียว

ถาม : ก็ตอนนั้นมันยังไม่ได้ไปนี่คะ ?

ตอบ : ตอนนั้นสติปัญญาไม่เท่าไรก็ต้องงัดออกมาทั้งหมดแหละ ไม่งั้นลุ่นเขาไม่ขึ้นหรอกเพราะว่ามันเหมือนกับงูเหลือมกับเชือกกล้วยมันแพ้กันไปครึ่งหนึ่งแล้ว เหลือเชื่อจริงๆ ลักษณะอย่างนี้ รูปร่างอย่างนี้ หน้าตาอย่างนี้ไม่เคยอยู่ในความสนใจของเราเลยอยู่ๆมามีอิทธิพลมหาศาลเอาดื้อๆ ถ้าเป็นคนที่ใช้เลยนี้เราเจอเมื่อไหร่ตายแน่ (หัวเราะ) เป็นเรื่องประหลาดเหมือนกันถ้ายังไม่เจอกับตัวเองก็ยังคงคิดว่าเป็นเรื่องเหลวไหลอยู่นะ มีอยู่ครั้งหนึ่งเหมือนกันตอนนั้นไปวัดหลวงพ่อดุตตะมะ พอกกราบหลวงพ่อกำบุญเสร็จก็พาโยมลงไปซื้อของที่ลานเจดีย์ เดินๆ ดูไปกิจการมันก็ไม่ค่อยดีหรือก็มีอยู่ร้านหนึ่งแม่ค้าฟุบหลับ เราเองจะซื้อของก็เดินผ่านไปเสียงไม้มันไหวเขาก็เลยลืมตาเงยหน้าขึ้นมา พอเงยหน้าขึ้นมาใจเราหล่นวูบเลย เราก็ตกใจรีบดึงกำลังใจขึ้นมาใหม่ตั้งใจมองแล้วมองอีก อะไรวะหน้าตาก็งั้นๆแหละทำไมใจเรามันไหวชนิดที่เรียกว่าเกือบจะหลุดจากสมาธิ

ไปเลย ก็มานั่งไล่ดูว่าสภาพจิตใจของเราเป็นยังไงถึงได้เจออย่างนี้เข้าไล่ไปไล่มาเสร็จเรียบร้อยอะไรรู้มัย ? ไปเจอหน้ามันเข้าตรงที่ว่า เราไปคิดไว้ก่อนว่าเขาเป็นผู้หญิงแค่นี้เองแหละ กระทั่งเราเกือบหลุดแน่ะ ไม่น่าเชื่อเลย แค่ว่าไปคิดไว้ก่อนว่าเขาเป็นผู้หญิงเท่านั้นเอง ในเมื่อเราไปคิดไว้ก่อนว่าเขาเป็นผู้หญิงก็จะเกิดความสนใจขึ้นมาโดยที่เราไม่รู้ตัวนิดเดียวเท่านั้นเอง เผลอหน่อยเกือบล่อเราร่วงไปแล้ว

ถาม : อารมณ์ธรรมนี่ทุกอย่างมันละเอียดมากไปหมดเลยนะคะ ?

ตอบ : พุทเป็นภาษามนุษย์ไม่ได้เลย ไม่รู้ว่าจะบอกยังไงดี แต่รู้ว่ายาวยิ่งความไปๆ ก็เหมือนกับว่าไม่รู้จักหมดซะที แรกๆ เหมือนกับโค่นต้นไม้แหลม... ต้นไม้ใหญ่ล้มตึงลงมาฟ้าสะท้านดินสะเทือน ไชโย..เราทำอะไรได้ตั้งเยอะตั้งแยะ ที่ไหนได้ล่ะเอาจริงๆ ขุดตอมันเข้าไปเถอะ รากมันอีกเท่าไรก็ไม่รู้ เยอะกว่ากิ่งข้างบนอีก ยิ่งขุดก็ยิ่งเยอะแล้วมันก็เล็กลงทุกทีๆ ขุดยากขุดเย็นเป็นบ้าเลย ลองเถอะ เจอเมื่อไหร่แล้วจะซาบซึ้ง อาตมาอธิบายเป็นภาษามนุษย์ไม่เป็นจริงๆ ที่หลวงพ่อกำบอกแรกๆ เหมือนกับยิงช้าง ยิงม้า ยิงกวางตัวมันใหญ่ยิ่งง่าย นานๆ ไปยิงมด ยิงยุง ยากเหลือเกิน ลองดูการปฏิบัติมันสนุกอย่างนี้แหละสนุกตอนเล่าให้ฟังนะ เจอเข้าเองจะร้องไม่ออก เรื่องอย่างนี้แหละที่พระพุทธเจ้าท่านบอกว่าการเล่นะ ธัมมัสสา กัจฉา เอตัมมังคลมุตตมัง สนทนาธรรมในเวลาอันควร ถือเป็นอุดมมงคลอย่างยิ่ง พอเหมาะพอสมพอดีขึ้นมาคนที่เขามาติดอยู่ตรงจุดนี้ก็อาจจะได้ประสบการณ์เรียนลัดก้าวผ่านได้เลย ขณะเดียวกันเราอาจจะปล้ำมา ๓ ปี ๕ ปี

ถาม : กว่าจะก้าวผ่านมันยากนะครับ แต่ต้องทำได้ ?

ตอบ : ถ้ามันยากจริงๆ ทำนั้นก็ลงไปนิพพานกันได้ไม่เยอะขนาดนี้หรอก
ต้องทำได้

ถาม : แต่ในขณะที่เดินอยู่นี้ต้องเจอใช้มั๊ยครับ ?

ตอบ : เจอแน่นอน หนทางที่จะรอยด้วยกลีบกุหลาบไม่มีหรอก เพิ่ม
หนามกุหลาบให้เพียบเลย อยู่ที่ว่าสติปัญญาต้องไปพร้อมกันเสร็จ
แล้วก็จัดการฐานคู่ศึกมารกับมันให้ทันแล้วกัน อาวุธของเราห้
เพียบเลยหลวงพ่อก็ให้ไว้เยอะแล้ว เพียงแต่คว้าขึ้นมารบให้มันถูก
จังหวะแล้วกัน ตอนที่เขาสีด้วยมีดสั้นเราก็ค้นคว้าขวานมาสู้มันก็เสร็จ
เขาล่ะ ความคล่องตัวสู้เขาไม่ได้

ถาม : เพียงแต่ในจิตเรามุ่งว่าในชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายที่เราจะไป
นิพพานใช้มั๊ย แล้วอะไรที่เข้ามาให้ จิตเรารู้เท่าทัน ?

ตอบ : ไม่ใช่ คือว่าอันไหนก็ตามต้องพยายามใช้ปัญญาดูให้รู้ถึงเหตุ
ของมัน เช่นสตางค์นี้ถ้าเรารู้เห็นแล้วว่ามันเป็นเพียงธาตุ ๔ ดิน น้ำ ไฟ
ลม กระดาษแผ่นหนึ่งมันก็คือสตางค์ ทำอันตรายเราไม่ได้ แต่เราไปคิด
ต่อว่า เงิน ไปซื้อของซะหน่อยก็ดี ซื้อข้าวกิน เอ้อ.. ดี เดี่ยวจะไปกินร้าน
นั้น อาหารมันอร่อยหนอยเซลล์ชวนชิม นั่นก็เลสเริ่มเกิดแล้ว ไปซะหน่อย
เราเคยชวนสาวไปกินร้านโน้นนี่หว่า เอ้า! ยิ่งหนักเข้าไปอีกแล้วจากตัว
วาระ โลกะ โทสะมันจะระดมมาเลยใช้มั๊ย ? ไปซื้อยาบ้าซะหน่อยก็ดี
ยิ่งหนักเข้าไปอีก เงินตัวเดียวแต่ถ้าคุณหยุดมันได้แค่นี้มันก็จบไม่อาจ
จะทำอันตรายอะไรได้นี่คือเราตัดมันตั้งแต่ต้นเหตุ แต่ถ้าหากว่าเรา
สืบสาวราวเรื่องด้วยการปรุงแต่งด้วย จิตสังขาร เหตุมันจะกว้าง
ออก ๆ จนกระทั่งกลายเป็นไฟไหม้ป่าไม่สามารถจะดับมันได้ แต่ถ้า

ต้นเหตุเรารู้ว่าสะเก็ดไฟนิดเดียวถ้าเราปล่อยต่อมันจะลาม เราก็
ดับมันซะมันก็หมดปัญหาไป เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าท่านถึงได้ตรัสว่า
สิ่งทั้งหลายทั้งปวงเกิดแต่เหตุตถาคตตัดถึงเหตุ และความดับ
แห่งธรรมนั้นที่พระอัสสชิท่านขึ้นว่า เยธัมมาเหตุปัพพวา เตสังเหตุง
ตถาคโต เตสญจะ โยนิโรโรจะ เอวัง วาที มหาสมโณ ต้องดับตั้งแต่
เหตุ ทุกอย่างอยู่ที่เหตุทั้งนั้น

ถาม : อย่างสตางค์นี้เรารู้ว่าเป็นเงิน แต่เรารู้อยู่แล้วเราพิจารณาเรารู้ว่า
มันเป็นโทษมากไปแต่เราก็ต้องใช้ ?

ตอบ : ไม่ใช่คิดอย่างนั้น ปัญญา มันจะเกิดรู้ตลอดเลย ถ้าเราคิดมันจะ
เป็นอย่างไร? จะรัก จะโลภ จะโกรธ จะหลงอย่างไรเราก็เลยหยุดคิด
ถ้าเราหยุดความคิดได้ทันทีเลสจะโดนจำกัดเขต ไม่สามารถจะงอก
งามได้ ก็เลยกลายเป็นว่ารู้สึกแต่ความรู้สึก เห็นสักแต่ได้เห็น ได้ยินสัก
แต่จะได้ยิน แต่ถ้าหากว่าเราไปคิดนี่เพลอเมื่อไหร่มันพาละเลย
ต้องหยุดคิดให้ได้

ถาม : แต่ถ้าเราจะใช้ประโยชน์จากมันก็แค่ประโยชน์อย่างเราไปซื้อข้าว
กินแค่นั้นเอง ?

ตอบ : ก็แค่ประโยชน์เฉพาะหน้าแค่นี้เอง จบแล้วจบกันไม่ต้องไป
คิดอะไรต่อ จะเห็นเหตุเลยว่าถ้าเราคิดแล้วจะเป็นทุกข์อย่างไรก็
หยุดเอาไว้เลย เหมือนกับแจกันดอกไม้เนี่ย เราเอาไปไหว้พระบูชาครูบา
อาจารย์ มันก็ดีใช้มั๊ย? กุหลาบวันวาเลนไทน์เคยเอาไปให้สาวนี่
ไปโน่นเลยใช้มั๊ย? พอมองไปอีกที่เราซื้อกุหลาบสวยกว่าไปตัดหน้า
ชะเสียหาย กลายเป็นโทสะไปอีกแล้ว จะออกของมันไปเรื่อย จะรู้ทันที

ถาม : มีอยู่เรื่องหนึ่งครับ เมื่อเดือนที่แล้วผมไปที่ท่านปู่ท่านย่า ผมก็ เอ๊ะ..ทำไมอารมณ์ใจของผมมันคิดแต่เรื่องตายอยู่เรื่อย ๆ ขึ้นไปก็ถาม .....(ไม่ชัด).....(เล่าเกี่ยวกับว่าไปถามเรื่องนางฟ้าเทวดากับท่านปู่ ท่านย่าว่าทำไมท่านฟังเทศน์จากพระพุทธรเจ้าแล้วทำไมไม่ไปนิพพาน) ?

ตอบ : กำลังใจยังเข้าไม่ถึง ไม่ได้ก็ตีชี่ ลักษณะของเทวดาจะเป็นอย่าง นั้น แต่ว่ามีบางพวกที่ท่านจะจุดลงมาเพื่อจะสร้างบารมีต่อ แล้วมีหลายคนที่ยากได้ลูกแล้วทำพิธีขอ ตั้งเครื่องบวงสรวงแล้วขอกับท่านปู่ พระอินทร์เทวดาองค์ไหนที่ตั้งใจจะลงมาเกิดเพื่อสร้างบารมีก็ขอให้มา เกิดกับเรา คราวนี้พอได้มาแล้วก็รักษาให้ดีนะ (หัวเราะ)

ถาม : ตอนตรุษจีนมีอยู่วันหนึ่งนั่ง ๆ อยู่ก็คิดว่าลองตามไปดูซิว่า สัตว์พวกนี้จะเป็นยังไงบ้างก็เลยลองดูไปหาท่านพระยายมราช ถามท่านว่าพวกนี้จะไปไหนกันครับ ? ท่านก็เลยชี้ให้ดูเป็นที่แห่งหนึ่ง เห็นหมู โคนเขาแทงคอดตาย พอดตายปุ๊บหมูนั้นตายแล้ว ไ้หมูตัวผู้นั้นเป็นผู้ชาย หายแว็บไป พอเป็นตัวเมียก็เป็นผู้หญิงก็หายแว็บไป เสร็จแล้วท่านก็ บอกว่านั่นกรรม ๕๐๐ ชาตที่โผล่มาแล้วหายนั้น ๒๐๐ ชาตเต็มๆแล้ว ท่านก็บอกว่าคนสังการก็ดี คนฆ่าก็ดีก็ไปที่ไหนก็หายแว็บไปเลย เสร็จแล้วก็ไปหาท่านนายบัญญัติไปขอคูปัญชีท่านก็เปิดให้ดู รายการของผมนี่ยาวเหยียดเลยเป็นแถว เข้าอ่อนเลย ท่านถามว่ากลัวมั๊ย ? บอกกลัว ครับ ท่านก็ชี้ให้ดูท่านก็บอกว่ามันมีบาปอยู่ตัวนะ บาปตัวนี้บัญญัติ เขาไม่บันทึกนะ ถ้าเธอคิดว่ามันเป็นบาปเธอก็ลงนรก ตามไปดู ผมก็เลย กลับมา ไม่เอาแล้ว ?

ตอบ : เรื่องตรุษจีนนี้มีอยู่ปีหนึ่งก็อยากรู้เหมือนกันว่าพวกสัตว์ต้อง

ต้องมีปัญญาขนาดพระมหาบุรุษถึงจะรู้แจ้งเห็นจริงมันได้ ตอนนี่สิ่งนี้วางอยู่ตรงหน้าของเราแล้ว มีคุณค่าขนาดไหน ในเมื่อเรารู้แจ้งแล้วว่า การเกิดเป็นทุกข์อย่างนี้ ในเมื่อเรารู้แจ้งแล้วว่าการอยู่ในโลกเป็นทุกข์อย่างนี้ ขึ้นชื่อว่าการเกิดมาเพื่อทุกข์อย่างนี้ การเกิดมาในโลกที่เต็มไปด้วยความทุกข์ยากเราร้อนอย่างนี้เรายังอยากมีมันมั๊ย? ในเมื่อเราไม่อยากมี ไม่อยากได้ ไม่อยากเป็นมันอีกแล้ว รับรู้มันแล้วก็วางไว้ตรงนั้น ให้เห็นว่าทุกอย่างที่เกิดกับเราเป็นธรรมดา เราทำเราจึงได้รับ ในเมื่อทุกอย่างเราทำมาเองทำไมเราจึงยอมรับ ผลงานของตัวเองไม่ได้ โปราณท่านว่าปลูกแก้วได้แก้ว ปลูกงาได้งา เราไปปลูกพริกปลูกตำแยมันก็แสบมันคันมันเราก็ทนเอา แต่ว่าการขึ้นชื่อว่าเกิดมาแสบคันอย่างนี้มันจะไม่มืกับเราอีกแล้วเพราะเราขอเกิดชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย ถ้าเทียบกับการที่เราต้องทนมีชีวิตอยู่ไปถึงวันตายซึ่งไม่เกิน ๑๐๐ปีนี้ กับการเวียนตายเวียนเกิดที่นับกับไม่ถ้วน มันเป็นเวลาแค่หนึ่งเดียว เหมือนอย่างกับกับชั่วหลับตาลงแล้วลืมตาขึ้นก็ผ่านพ้นไปแล้ว ทำไมเราจะอยู่กับมันอย่างมีความสุขไม่ได้ ทุกอย่างเกิดขึ้นก็ เออ.. ธรรมดาของมัน เราทำไว้เราถึงได้รับ เออ! ธรรมดาของมัน ๆ ต้องเป็นอย่างนี้อยู่แล้ว ถ้าเกิดมาเราต้องพบต้องเจอมัน จิตใจก็จะปล่อยวาง ถ้าปล่อยวางคราวนี้ทุกข์มหาศาลที่เรา รู้สึกว่าเราต้องแบกมัน ๆ ไม่มีอะไรต้องแบกเลย กองมันลงเมื่อไหร่ก็เบาเมื่อนั้น ก็สบายเมื่อนั้น คราวนี้ในเมื่อเราวางสิ่งที่หนักลงได้แล้วเรื่องที่จะตะกายไปนิพพานก็ง่ายแล้วไม่มีอะไรถ่วงเรา จำเอาไว้ว่าทุกข์มีคุณมหาศาล มีค่ายิ่งกว่าเพชรยิ่งกว่าพลอยอีก โอกาสที่จะได้รู้

ได้เห็นด้วยปัญญา นะมันยากแสนจะยากบัดนี้ปรากฏอยู่ตรงหน้าเราแล้ว
 กรีดโตดใส่เลย ไม่ใช่จะไปกรีดสลบ พอทำไปถึงจุดหนึ่งจะรู้สึกเลยว่า
 ตอนนีเราใช้ชีวิตอยู่แค่ลมหายใจเข้าออกแค่นั้น หายใจเข้าไม่หายใจ
 ออกก็ตายแล้ว หายใจออกไม่หายใจเข้าก็ตายแล้ว ในเมื่อเรามีชีวิต
 อยู่แค่ช่วงลมหายใจเดียว มันไม่มีอะไรที่สร้างความกระทบกระ
 เทือนให้เราได้ ตายเมื่อไหร่เราก็ไปนิพพานของเรามันก็แค่นั้นเอง
 คราวนี้ก็สบายๆ ไปวันๆ มีความสุขมากจนคนเขาอิจฉา ป่วยจะตายนาง
 พยาบาลตำเอาเลย ไปโรงพยาบาลเจ้าพระยายมราช สงสัยนาง
 พยาบาลจะชื่อสุวรรณณี โอ้โฮ... เจ้าพระคุณเถอะ ว้าก ! เอาซึ่งๆ หน้าเลย
 จะตายอยู่แล้วยังจะมาหน้าเป็นอีก ก็คนเรามีความสุข เห็นๆ อยู่แล้วว่า
 มันเป็นทุกข์อย่างนี้ ยังไงๆ ข้าก็ไม่เอาเอ็งอีกแล้ว ข้าก็กำลังจะหันมันอยู่
 แล้ว คนที่ประเภทติดคุกมาตลอดอยู่ๆ รู้ว่าจะพ้นคุกวันนี้ จะมีความสุข
 ขนาดไหน นั่นแหละบังเอิญเจอสุวรรณณีเข้า เขามีแต่สุวรรณกับ สุวารไช
 มัย? คราวนี้ถ้าเป็นผู้หญิงก็เป็นสุวรรณณี(หัวเราะ) โรงพยาบาลนี้คนขวัญ
 อ่อนไม่ควรเข้า ชื่อโรงพยาบาลเจ้าพระยายมราชจริงๆ อยู่ สุพรรณโน้น
 ท่านเจ้าพระยายมราช (ปั้น สุขุม) ไปสร้างไว้ เลยชื่อโรงพยาบาลเจ้า
 พระยายมราชฟังแล้วสยองขวัญเลย สงสัยว่าคนป่วยเข้าไปอาการจะ
 ทรุดหนักหรือเปล่า ของเรา ๆ ก็ว่าเรามีความสุขของเราอยู่ได้ทุกวัน
 เห็นคนอื่นเขาหน้านี้วคือขมวดมันแบกอะไรของมันเยอะขนาด
 นั้นวะ นึกไปนึกมา อ้อ.. เราก็คเคยแบกไว้เหมือนกัน (หัวเราะ)

ถาม : ถ้าเราป่วยแล้วใกล้ตายมากเมื่อไหร่ เราก็คจะรู้สึก... ?
 ตอบ : อารมณ์นั้นนะจำเอาไว้แล้วเอามาใช้ให้ได้ทุกวัน มาถึงตอนนั้น

ก็ปล่อยๆ วางๆ ไว้แม้กระทั่งนิพพานก็ไม่เกาะแล้ว เต็มอยู่ในใจของเรา
 แล้วจะต้องไปเกาะทำไม เหมือนเราเดินขึ้นบันไดมาเราเกาะราวบันได
 พอมาถึงห้องแล้วเราจะไปเกาะราวบันไดให้เสียเวลาทำไม เพราะฉะนั้น
 ที่มีนียต์มันเกาะจริง ๆ นะตอนแรกแต่หลังจากนั้นก็ปล่อยหมดแล้ว
 นิพพานก็ไม่ต้องเกาะแล้วเต็มอยู่ในใจของเราแหละ เขาจะรู้เลย
 ว่าตายตอนนี้ก็ไปนิพพานตอนนี้แหละ มันจะไม่มีความสุขไปได้อย่างไร
 ไอ้ทุกข์ ๑๐๘ ที่เขาแบกไว้พอถึงเวลาอยู่ตรงหน้าเราไม่มีอะไรเลย มี
 แต่ของดี ๆ ทั้งนี้ กระทั่งมารก็กลายเป็นครูที่ดี กระทั่งทุกข์ก็กลายเป็น
 เป็นทรัพย์สมบัติที่ล้ำค่าที่หาได้ยาก ตะเกียกตะกายมาตั้งก็ชาติก็
 ภพกว่าจะได้พบได้เห็นมัน ก็ลองดูถ้าเกิดว่าเราไปขุดหาทองขุดจนล้น
 ห้อยชาติแล้วชาติเล่าไม่เจออยู่ๆ ไปเจอทองเข้าจะต้องไปนั่งกลุ่มมัน
 หรอก มันก็ต้องดีใจใช่ไหม ? พอถึงเวลาโลกมันจะพลิกกลับสิ่งที่ไม่ดี
 มันจะเห็นว่าดีหมด

ถาม : พลิกวิกฤติให้เป็นโอกาส ?
 ตอบ : คล้ายๆ อย่างนั้นเลย สิ่งที่เคยเห็นว่าไม่ดีไม่งามเห็นเป็นของ
 ดีไปหมด จำเป็นจะต้องเห็นถึงมันไม่เห็นก็ต้องบังคับให้มันเห็น
 พยายามย่ำแล้วย่ำอีกว่ามันเป็นอย่างนี้ ในเมื่อมันเป็นอย่างนี้
 แล้วอยากได้อีกมั๊ย ?
 ถาม : บางทีเวลาเดินไปแล้วไปเห็นคนจนจะถามตัวเองตลอด ?
 ตอบ : ไม่ต้องจนหรอก ดูหน้าใครก็ได้ยิ่งตามป้ายรถเมล์นะยิ่งดี
 ดูนานิก้าแล้วดูนาฬิกาอีก ชะโงกแล้วชะโงกอีก มากี่คันก็ไม่ใช่คันที่เรา
 จะไปซั๊กที คิดดูเถอะใจมันกระวนกระวายขนาดไหน แบกทุกข์ไว้ทั้งนั้น

เตี้ยวไปทำงานไม่ทันเจ้านายจะดำ เตี้ยวเขาก็จะขีดเส้นแดงแล้ว โอ๊ย..
ประสาทจะกิน แค่น้ำยารถเมล์ป้ายเตี้ยวมันก็จะบรรลุลูอยู่แล้ว

ถาม : มันจะถามตัวเองว่าถ้าเกิดมาแล้วเราไม่รู้ว่าทำอะไรไว้ แล้วเกิด
เป็นอย่างนั้นจะเอามัน เป็นหมาหรือเป็นหมาขี้เรื้อนเราก็ไม่รู้ว่าเรา
ทำบาปอะไรไว้บ้างถ้าเกิดมาอย่างนั้น ใจมันบอกไม่เอาๆ ?

ตอบ : อาจจะถูกเรศกับมันด้วย (หัวเราะ) นั่นแหละดีทีสุดเลยย៉ามัน
บ่อยๆ ตอกหัวตะปูให้มันจมให้มิดให้ได้

ถาม : บางทีไม่ทันมันก็เซเหมือนกัน ?

ตอบ : ก็กรรมดาเคยแพ้มันมานานนี้ พวกกิเลสนี่แหม! เหมือนมันรู้
ทางจริงๆ จะเจาะตรงที่เป็นจุดอ่อนของเรา

ถาม : แล้วจะทำยังไงครับถ้ามันรู้จุดอ่อนของเรา ?

ตอบ : ไม่ต้องทำ ตั้งสมาธิไว้ก่อนเป็นอันดับแรกเสร็จแล้ว เขากำลัง
สมาธิทั้งหมดของเราเกาะนิพพานไว้ตั้งใจว่าตายเมื่อไหร่เราจะอยู่
ตรงนี้แหละ มันจะมาอีท่าไหนไม่ใส่ใจทั้งนั้น ถ้าหากว่าจิตเป็นสมาธิ
นิรณัน ๕ มันดับลงชั่วคราว ถ้านิรณัน ๕ ดับลงชั่วคราวจิตใจเราไม่
สอดส่ายวุ่นวายกิเลสละเอียดยเข้ามามันจะเห็นชัด เสร็จแล้วมันจะ
ละเอียดยแค่ไหนเรื่องของเอ็ง รากะเกิดขึ้นเรื่องของรากะ ข้ายอยู่บนนิพพาน
ข้าไม่ไปปรุงไปแต่งกับเอ็งด้วย โทสะเกิดขึ้นเรื่องของเอ็ง ข้ายอยู่บน
นิพพานข้าไม่ไปปรุงไปแต่งกับมันด้วย โลภะเกิดขึ้นข้ายอยู่บนนิพพาน
ข้าไม่ไปปรุงแต่งกับมันด้วย ไม่มีตัวจิตไปคอยใส่พริก ใส่เกลือ ใส่น้ำ
ปลา โลภะ โทสะ โมหะที่เป็นสมบัติของร่างกายก็อยู่ไม่ได้มันจืดชืด
ไม่เป็นท่า อย่างเก่งก็ตั้งอยู่ได้แป๊บหนึ่งก็สลายไป เพราะฉะนั้นใคร

ได้มโนมยิทธินี้ถือว่าเป็นกุศลมหาศาลเลย เพราะสามารถตัด
กิเลสอตโนมัตติตรงจุดนี้ได้ เผ่นขึ้นไปเกาะพระบนนิพพานโน้น
มีอะไรเกิดขึ้นเกาะพระท่าเดียวอย่างอื่นไม่สนทั้งนั้น ในเมื่อไม่มี
จิตไปคอยปรุงแต่ง ตัวจิตสังขารนี้แหละน่ากลัวทีสุดเลย เมื่อก็บอกแล้ว
ว่าถ้าคิดเราจะคิดยังไง จะมีแต่สาเหตุของความทุกข์ทั้งนั้นเลย เพราะ
การคิดมันมีฟุ้งซ่านไป ๒ ทางคือไม่ไปอดีตก็ไปอนาคต อดีตผ่านมา
แล้วไปนิพพานได้ที่ไหนกัน ถ้าไปได้ไม่มานั่งแหงนอยู่อย่างนี้หรือ
อนาคตก็ยังมาไม่ถึงรถที่ไม่ออกเราไปขึ้นมันมีประโยชน์อะไร ต้องเอา
ปัจจุบันนี้เอารถเที่ยวปัจจุบันที่ออกอยู่นี้แหละต้องรีบไปกับมัน ขึ้นช้าตก
รถไปนิพพานไม่ทัน ในเมื่อเราไม่ใส่ใจกับมันไม่สนใจกับมันเราเกาะ
นิพพานอย่างเดียวจิตก็บริสุทธิ์ขึ้นเรื่อย ๆ เพราะกิเลสมายุ่งด้วย
ไม่ได้เตี้ยวมันก็หมดไม่รู้ตัว ที่ว่าหมดนั้นก็คือ กิเลสมันหมดไม่รู้ตัว
โดนกดอยู่นานๆ เจตตายไปเอง ตอนนั้นเราก็อายุยาวไปเลยไม่ต้องลงแล้ว
(หัวเราะ) คนอื่นมากกว่าหัวใจล้มเหลว (หัวเราะ) ตายไปซะแล้ว เป็นพระ
นี่เสียทำนะ ถึงทำได้อย่างนั้นก็ต้องทนอยู่ต่อไป ของโยมถ้าทำได้ก็ไปเลย
ตัวอย่างคุณจันทนา วีระผล พอทำไปๆ ถึงตรงจุดหนึ่งจิตมันก็ยังเอาไว้
ตอนนั้นปัญญามากความเป็นทิพย์มีเยอะ ต้องรู้ว่าถ้าเรายังจิตไว้ตรงจุดนี้
จะมีชีวิตอยู่ต่อได้อีก๑๒ปี แล้วถ้าหากว่าเราพิจารณาต่อเข้าถึงทีสุดนี้เรา
จะตายเลย เสร็จแล้วท่านก็พิจารณาดูว่ามีอะไรต้องห่วงมั๊ย ? คนที่รัก
ของที่รัก ทรัพย์สินสมบัติอะไรทุกอย่าง ไม่มี ในเมื่อไม่มีจะอยู่ต่อไปทำไม
ร่างกายก็ป่วยตะแคงๆ อยู่ ไปเลยดีกว่า ก็ไปเลยง่ายดีนอนไปเฉยๆ นี่ๆ
บรรดาท่านที่ปัญญาเยอะรู้แจ้งเห็นทุกข์ชัดเจน พวกที่ปัญญาน้อยๆ เห็น

ท่านย่าบอกว่าจะแก้งให้มันปวดท้องให้มันขาดใจตายไปเลยจะได้เห็นทุกข์ เหมือนวัวดี้ออกนอกเส้นทางต้องเจอไม้เรียว วัวตัวไหนอยู่ในเส้นทาง อยู่แล้วไม่โดนตีหรือก เดินตรงไปเดี๋ยวมันก็ไปคอกเอง เพราะฉะนั้นคนไหนวัวดี้อไม่ยอมพิจารณาทุกข์นี้เดี๋ยวดอนไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่งเขาเอาเราจนได้ แต่ถ้าเราพิจารณาอยู่บ่อย ๆ เห็นเป็นปกติเขาไม่ต้องบังคับเรา แล้วนี้ มันก็เหมือนกับวัวไม่ออกนอกทางก็ไม่ต้องเจอไม้เรียว ก็เลือกเอา ก็แล้วกันว่าจะให้เขาตีเราตีหรือว่าเราจะเลือกเดินไปเองดี เขาตีเราบ้างที่เขาตีหนักบ้างไม่ได้ บางทีลูกศิษย์หลวงพ่อก็หลายคนกลายเป็นมัจฉาทิฐิ ไปเลย เป็นมัจฉาทิฐิตรงที่ว่าพอเข้ามาปฏิบัติดีที่นั่นเองละ สารพัดเรื่อง เลวร้ายมันก็กลมเข้ามาเลย รู้แบบนี้ไม่ทำดีกว่า ก็บรรลีย์เลยซิ นั่นแหละ ถ้าผลเมื่อไหร่สติมันไม่ทัน ก็เสสมันชักได้ก็กลายเป็นว่าห่าง ความดีไปเลยทั้ง ๆ ที่เดินใกล้ประตูนิดเดียวจวนจะผ่านประตูไปได้แล้ว ตอนนี้อะไรเกิดขึ้นมันก็ต้องตัดทั้งท่อน ขันติบารมีใช้ให้เยอะ ๆ ไว้ ไม่ว่าอะไรเกิดขึ้นก็ตามเราจะไม่เปลี่ยนเป้าหมายที่เรามุ่งมั่นตั้งใจไว้ แต่แรกเป็นยังไงปัจจุบันนี้ก็เป็นอย่างนั้น

ถาม : ถ้าเราเกาะร่างกายอยู่แล้วเราคิดถึงตัวนี้มันมีเสยนะคะ ?

ตอบ : ก็ให้มันแค่นี้ ลือคมันอยู่แค่นี้ มันได้แก่ชาตินี้ให้มันเถอะ คอกเบี้ย ด้วยไม่ใช่เงินต้นจ่ายมันซะดี ๆ บอกแล้วว่า ธรรมดาของการเกิดมามัน เป็นอย่างนี้ ในเมื่อธรรมดาของมันเป็นอย่างนี้ เราเองมีชีวิตแค่ชั่ว ลมหายใจเดียวจะต้องไปสนใจไปกังวลอะไรกับมันจบแล้วก็จบกันมันแต่ไป พะวงอยู่เดี๋ยวกก็เสร็จกัน ถ้ามันแต่ไปพะวงอยู่เดี๋ยวกก็เสร็จมัน

ถาม : (ถามเรื่องเกี่ยวกับการสร้างรูปเหมือนพระองค์ที่ ๑๑)

ตอบ : คือว่าพระองค์ที่ ๑๑ ท่านเคยมาสงเคราะห์หลายครั้ง ที่ว่าหลายครั้งก็คือประมาณ ๓ ครั้ง ตั้งแต่ครั้งแรกที่ท่านมาในลักษณะของ พระองค์ที่ ๑๑ ก็ได้เห็นท่าน แล้วหลังจากนั้นเวลาลำบากมาก ๆ อย่างเช่น ตอนที่อยู่ที่พม่าท่านก็เคยมาสงเคราะห์ คราวนี้ที่ท่านมาที่ไรท่านไม่เคย มาในลักษณะพระวิสุทธิเทพ ท่านมาในลักษณะนี้ เวลามาลักษณะ หน้าตาของท่านเหมือนรูปหลวงปู่ปานตอนหนุ่ม ๆ ผ่องใสเนื้อเหลืองเป็น ทองเลย เพราะฉะนั้นเวลาสร้างลักษณะรูปขึ้นมาเพื่อเคารพบูชาก็จะสร้าง ในลักษณะนี้คือจากความเคยชินที่เคยเห็นว่าท่านมาสงเคราะห์เราใน ท่านี้ แล้วเรื่องของพระองค์ที่ ๑๐ ก็คือว่าเขามีการนิมนต์พระ ๘ องค์แล้ว องค์ที่ ๑๐ ท่านมาหลวงพ่อก็เลยเรียกท่านว่าพระองค์ที่ ๑๐ ที่นี้พระองค์นี้ ท่านจะมาบ้างในเมื่อมีองค์ที่ ๑๐ แล้วข้าเอา ๑๑ แล้วกัน มันก็เลยกลายเป็นประวัติพระองค์ที่ ๑๑ ด้วยประการฉะนี้แล

ถาม : เวลาเรามีอะไร มีความทุกข์อะไรก็นั่งมองท่าน ก็รู้สึก เออ..สบายใจดีเหมือนท่านยิ้ม แล้วพระขรรค์ในตู้ล่ะครับ ?

ตอบ : ไม่มีอะไรหรอกไปที่ป้อเหล็กน้ำที่มาเขาทำไว้จำหน่ายก็เลยซื้อ มา ของที่อยู่ในตู้เป็นของอะไรบางอย่างที่หายากในสายตาคนอื่น แล้วก็ มีค่าในสายตาของเขา ของเรามันบังเอิญได้มาเลยมาใส่เอาไว้ให้เขาดู ของ บางอย่างบางคนหาทั้งชีวิตก็ไม่เคยได้เจอเหมือนกันไปนั่งเล็งเขาก็ แล้วกันว่ามีอะไรบ้าง

ถาม : บางสิ่งที่เราเห็นแปลก ๆ ดูจริง ๆ แล้วมันก็ไม่เห็นมีอะไรแปลก?

ตอบ : มันก็ไม่มีอะไรแปลก คือเราเองยังไม่เคยเห็นมันก็เลยเห็นเป็น ของแปลก ถ้าเคยเห็นบ่อย ๆ ก็แข็งไปเอง ของทั้งหลายเหล่านี้เป็นเรื่อง

ปกติของมันที่จะเกิดขึ้น อย่างหลวงปู่ศุขท่านบอกว่า ธรรมชาติของมันเป็นอย่างนั้นเอง ธรรมชาติของมันเป็นอย่างนั้นเอง เพียงแต่เราไม่เคยเจอแล้วบางอย่างมันก็มีพลังงานอยู่ในตัวของมันๆ อาจจะเป็นของคู่บุญของเขาอย่างเช่น เขี้ยวหมูตัน เขี้ยวเสือกหลง พวกเพชรดาแมวอะไรพวกนี้ ส่วนใหญ่ท่านทั้งหลายเหล่านั้นก็คือพระโพธิสัตว์ที่บำเพ็ญบารมีก็มีสิ่งที่เป็นของคู่บุญของเขามา ในเมื่อของเราเองนานๆเจอที่มันมีความขลังอยู่ตามความเชื่อของเขาก็เลยพลอยแตกตื่นกันไปใหญ่โตเลย

ถาม : อย่างของคู่บุญของพระโพธิสัตว์ที่ว่ากำเนิดมาพร้อมกับตัวท่านนี้ แล้วคนอื่นไปฆ่าท่านแล้วเอามาเป็นของขลังนี้มันจะมีผลหรือครับ ?

ตอบ : พูดย่างๆ ว่าถ้าหากว่าไปฆ่าเอามาไม่น่าจะมี แต่ว่าของพวกนี้ถึงวาระถึงอายุขัยของเขามันก็จะทิ้งอยู่ ในเมื่อมันทิ้งอยู่คนรุ่นหลังที่เอาไปด้วยความศรัทธาและเลื่อมใสในนั้นก็เหมือนยังกับว่าเรานบูชาพระพุทธเจ้าด้วยความศรัทธาเลื่อมใสใช่ไหม? สิ่งที่พระพุทธเจ้าท่านเคยทำมาในลักษณะ พุทโธปมาโน คุณที่ไม่สามารถจะประมาณได้ก็แผ่ปกคลุมมาถึงเราด้วย ของเราเองถ้าหากว่าเราไปยึดถือเลื่อมใสในสิ่งนั้นๆ มันก็มีผลเหมือนกัน แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดมันจะอยู่ที่ใจของเรา จะเป็นมโนมยา คือสำเร็จด้วยใจ คือใจของเราไปยึดมันมันก็มีผลนะ แบบเดียวกับที่เขาว่าไปอกรบอมพระเอาไว้แล้วพระหลุดออกจากปากไปควาลูกเขียดมาใส่ปากแทน พอลูกเขียดมันตันก็ได้ใจหลวงพ่อก็ไม่ต้องช่วยผมเองก็ได้ พอรบชนะเสร็จคายออกมาลูกเขียดตายแห้งแก็ไปแล้วอมนานไปหน่อย นั่นแหละก็คือตัว มโนมยา คือ สำเร็จด้วยใจ เขียดตัวนั้นมันช่วยจริงๆ กำลังใจของตัวเองเกินครึ่งแล้วนี่ ถึงได้ว่าวัตถุมงคลทุกอย่างที่ท่านทำมาถ้า

ถูกต้องตามพิธีกรรมก็เหมือนกับเครื่องส่ง เครื่องส่ง ๗พลังงานเต็มที่แล้ว มันก็สำคัญตรงเครื่องรับคือ ตัวเรานี้แหละที่เราเปิดใจรับแค่ไหน ถ้าหากเปิดใจรับได้มากเท่าไรผลก็ได้รับมากเท่านั้น หลวงพ่อเงิน วัดดอนยายหอม ท่านบอกว่า ถ้ากำลังใจของเราเข้มแข็งถึงที่สุด ปืนยิงไม่ออก กำลังใจลดลงมาหน่อยยิงออกไม่ถูก กำลังใจลดลงไปอีกนิดหนึ่งยิงถูกไม่เข้า ประเภทถูกไม่เข้านี่เรานึกว่าดีนี่เริ่มห่วยแล้วนะ ถ้ากำลังใจแย่ไปอีกหน่อยยิงเข้าไม่ตาย ถ้ากำลังใจห่วยแตกจริงๆ ถึงตายก็ไปสวรรค์ เพราะใจมันคิดถึงพระอยู่ นั่นแหละอย่างน้อยๆ สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ก็มีคุณแต่คนมันไม่คิดกันบางที่มันก็ว่าๆ ทำให้ไปยึดติดบ้างอะไรบ้าง หลวงปู่ดู่ วัดสะแกท่านบอกว่า ยึดติดในวัตถุมงคลดีกว่าไปยึดติดในวัตถุอุปมงคลนะลูก เจอพระอรหันต์ท่านว่า เจ็บปวดมากเลยแบบเดียวกับที่เขาเอาเขี้ยวหมู เอานอแรด เอางาช้างไปต่างคนต่างอวดว่าของใครดีกว่า แล้วไปอวดใครไม่อวดไปอวดต่อหน้าหลวงปู่ศุข วัดบูรพารามนั่น หลวงปู่ศุขนี่ปรมาจารย์กรรมฐานสายหลวงปู่มนองค์หนึ่งนะ แล้วไปให้ท่านตัดสินหลวงปู่ของใครดีกว่ากัน ท่านพูดว่าไม่รู้มัย ท่านบอกมันของสัตว์เดรัจฉานทั้งนั้น (หัวเราะ) ได้ยินเข้านี้หมดราคาเลย จริงของท่านนะ มันจะประเภทมีอำนาจมีอะไรขนาดไหนก็เป็นของสัตว์เดรัจฉาน ตัวเราเป็นมนุษย์เป็นพวกที่ประเสริฐแล้วแทนที่จะสร้างกำลังใจของตัวเองให้ประเสริฐสมกับที่เป็นมนุษย์ เปลาห์รอกันไปยึดของสัตว์เดรัจฉานซะ อันนี้ก็เหมือนกันเวลาคนเขาไปฮือฮากันก็ไปเดือนเขา บอกว่าจริงๆแล้วเพชรดาแมวๆ มันยังตายเลยแล้วมันจะช่วยเราได้สักเท่าไร คนส่วนใหญ่เขาจะไม่คิดถึงตรงจุดนี้ไง เขาจะคิดว่ามันให้ผลอย่างไรบ้าง

ถาม : แล้วที่เป็นหินโดยธรรมชาติล่ะคะ ?

ตอบ : ก็พวกนี้แหละคือว่า โลกเรามีพลังงานหลายอย่างด้วยกัน พลังงานอย่างหนึ่งถ้าเขาถือว่ศักดิ์สิทธิ์ ถ้าลงจับกับวัตถุธาตุธรรมชาติจะทำให้วัตถุชิ้นนั้นเปลี่ยนสภาพไป โบราณเขาเรียกว่ากลายเป็นแก้วบ้าง กลายเป็นคด กลายเป็นทองแดง กลายเป็นอะไรอย่างนี้ จริงๆก็คือมันจะแข็งตัวจนกระทั่งอยู่ในลักษณะที่ว่างทน อยู่ได้ระยะยาวนานไปชั่วระยะหนึ่ง ไม่เสื่อมสลายไปตามสภาพที่ควรเป็นของมัน ทางไสยศาสตร์เขาต้องการของพวกนี้เพราะว่าของพวกนี้จะมีพลังงานในตัวอยู่แล้ว เขาก็แค่มาทำกับด้วยคาถาเพื่อเพิ่มพลังงานในการใช้งานของเขาให้มากขึ้น ถึงเวลาก็กลายเป็นของขลังไป ของพวกนี้ส่วนใหญ่เขานิยมในทางอยู่ยงคงกระพันนั้นแหละ ไปดูๆเขาก็แล้วกันเถอะจะเป็นแก้วเป็นหินเป็นทองแดงเป็นอะไรก็เถอะจริงๆ มันก็คือวัตถุธรรมชาตินั้นแหละ

ถาม : อย่างกลิ้งปิงหานี้มันก็คือต้นไม้แล้วจนกระทั่งกลายเป็นหินก็คือแบบนี้ใช้มั๊ยคะ ?

ตอบ : จำ ของทุกอย่างนะมันมีพลังงานในตัวของมันอยู่แล้วๆ ขณะเดียวกันในสภาพของกายภาพของมันก็สามารถดึงดูดพลังงานอื่นเข้ามาได้ด้วย เพราะฉะนั้นหยิบหินทุกก้อนมันก็มีพลังของมันอยู่แล้ว อย่าลืมนะไอส์ไตน์บอกไว้ชัดเลยว่าสสารทุกอย่างแกนกลางของมันมีพลังงานทั้งสิ้น ถ้าเราสามารถทำให้แกนกลางของมันแตกตัวออกมาได้ เราก็จะให้พลังงานระดับหนึ่งแต่เพียงแต่ว่า อย่างก้อนหินทั่วๆไปมันแตกตัวมามันก็ให้พลังงานน้อยมาก แต่ถ้าเป็นยูเรเนียมแตกออกมาเมื่อไหร่ละก็ให้พลังงานที่ประมาณมิได้เพราะมันเป็นปฏิกิริยาลูกโซ่ไปอย่างนี้ เพราะฉะนั้น

สิ่งทั้งหลายอย่างนี้นักวิทยาศาสตร์เขาตามทันอยู่แล้ว เพียงแต่ว่ามันตามทันแบบหยาบๆ มันเข้าถึงได้ระดับหนึ่งเท่านั้นเอง

ถาม : มีหินอยู่อย่างหนึ่งครับเขาบอกว่าเป็นเพชรพญานาคอยู่ในก้อนก้อนหินเป็นของพญานาคหรือครับ ?

ตอบ : อันนั้นก็ไม่รู้เหมือนกันแต่ถ้าหากว่าเราเชื่อถือยึดถือตามนั้นนี่ไงต้นตำรับอยู่ในหนังสือนี้ทั้งเล่มเลย อาจารย์ศักดิ์ใจ อาจารย์ศักดิ์ใจจริงๆ ท่านก็เป็นพระโพธิสัตว์ ตั้งใจจะสงเคราะห์คน ก็จะมีเทวดาเขามาบอกว่ามันจะมีวัตถุชนิดนี้อยู่เอาไปลักษณะเพื่อการสงเคราะห์คนหมู่มาก ไปสร้างความดีเพื่อส่วนรวมอย่างที่ท่านสร้างโรงเจ ช่วยเขาสร้างวัดสร้างโบสถ์ ที่ไหนเอาจำหน่ายแล้วเอาเงินไปทำในลักษณะนี้ วัตถุเหล่านี้มันจะมีพลังงานของมันอยู่ คือเขาทุบออกมาต่อหน้าต่อตามันเป็นตามันจริงๆ เพราะสิ่งที่อยู่ข้างในมันไม่ใช่แกนหิน กลายเป็นลักษณะของอัญมณีที่ได้รับการเจียรนัยแล้ว ตามที่เขาเล่าต่อๆกันมาเขาว่าพญานาคเขาต้องการจะร่วมบุญด้วยเขาเลยเอามาให้

ถาม : เขาเอาไปใช้ในด้านไหน ?

ตอบ : อันนี้ก็ไม่ต้องทราบเหมือนกันว่าด้านไหน ต้องถามต้นตำรับเขาดู เขาบอกว่าสีไหนมีอำนาจทางด้านไหน ก็ไม่รู้เขาแยกสีแยกสีกัน ลองไปถามอาจารย์ศักดิ์ใจดู อยู่หมู่บ้านอะไรก็ไม่รู้ทางปิ่นเกล้านี้ สายปิ่นเกล้าพุทธมณฑล

ถาม : เมื่อก่อนอยู่เชียงใหม่ใช้มั๊ยคะ ?

ตอบ : จำ เดียวนี้เขาก็อยู่เชียงใหม่ แล้วที่นี้แล้วก็อีกแห่งแถวนครสวรรค์มัง? สาขาอะไรต่างๆเยอะเยอะก็กลายเป็นว่ายุบไปมากแล้วเพราะ

ทำให้เงินทองมันกระจายไปมากไม่สามารถทำประโยชน์อะไรได้เฉพาะจุด
ถาม : เดียวนี้มีของปลอมก็มี ?

ตอบ : คือของปลอมมันมีขึ้นมาทันๆ กันเลย อะไรก็ตามที่มันมีของจริง
นี้ทำพระจันทร์หาของปลอมได้ในระยะที่ไล่เลี่ยกันได้เร็วมากเลย
วิทยาการเดี๋ยวนี้ก้าวหน้ามากเลยกระทั่งประเภท เพชรเทียม พลอย
เทียมที่ทำได้ดีกว่าของแท้เยอะแยะไปหมด ทำได้ในลักษณะที่ความแข็ง
แกร่งเท่ากันแต่ว่ามวลสารดีกว่าเพราะว่าสามารถควบคุมแรงกดดันและ
อุณหภูมิได้ไม่เหมือนกับที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติแรงกดดันมันไม่สม่ำเสมอ
อุณหภูมิมันไม่สม่ำเสมอ เพราะฉะนั้นวิทยาศาสตร์เดี๋ยวนี้หนักล้นมากที่
เขาเอาเพชรไปหลอกทั้งร้านเพชรได้ สายตาไม่ถึงก็เจ๊ง เขาบอกว่าเพชร
ของแท้จะมีรอยแตกมีรอยร้าวมีฟองอากาศอยู่ในเนื้อมันต้องตาถึง จึงจะดู
ออกแต่ที่สร้างด้วยกรรมวิธีอย่างนี้เนื้อจะเรียบแน่นไปเลยจะสวยกว่าปกติ

ถาม : แต่ความแข็งเหมือนกันใช่ไหมคะ ?

ตอบ : เหมือนกัน ดีไม่ดีจะแข็งกว่าซะด้วยซ้ำไป

ถาม : อย่างนั้นก็ใส่ของแบบนี้ไม่ดีกว่ากว่าหรือคะ ?

ตอบ : ดีกว่า ดีไม่ดีก็ขอขาดไปเลยเพราะเขาคิดว่าของแท้ (หัวเราะ)
เขาทำดีกว่าของจริงอีก เดียวนี้ของจริงมันกลายเป็นอะไรไปก็ไม่รู้ บุญ
คนมันดีขึ้นมา ในเมื่อบุญคนมันดีขึ้นวิทยาการก้าวหน้าขึ้นฤทธิ์
ต่างๆ มันก็มากขึ้น ปัจจุบันนี้วิชชาลัยฤทธิ์ครองโลกแล้ว พระพุทธเจ้า
ท่านตรัสเอาไว้แล้วว่า ฤทธิ์ ๑๐ อย่างมันมีวิชชาลัยฤทธิ์ ฤทธิ์ที่เกิดจาก
วิชาการสร้างเสริมขึ้นมา ประเภทเหล็กแท้ๆ หนักตั้งหลายๆตันเอาขึ้นไป
ลอยอยู่กลางฟ้านั่นแหละวิชชาลัยฤทธิ์แหละ อยู่กันคนละทิศคนละทาง

คนละมุมโลกแท้ๆ ยังพูดคุยกันได้แทนที่จะใช้อิทธิฤทธิ์ใช้วิชชาลัยฤทธิ์
มือถือ

ถาม : .....

ตอบ : ได้จะ ไม่เป็นไรคนที่เดินทางโดยปราศจากแผนที่ แสดงว่า
มีความกล้าหาญมากกว่าปกติ (หัวเราะ) อย่างน้อยๆ ต้องมีแผนที่เอาไว้
ถึงเวลาจะได้รู้ว่าแต่ละอย่างที่เราทำไปเวลาเราพบเราเห็นแล้วเป็นยังไง
จะได้ตั้งใจรับมือได้ถูก หลวงพ่อท่านบอกมาก่อนท่านจะบวช หลวงปู่
ปานโยนวิสุทธิมรรคให้คนละเล่มเอาไปอ่านแล้วจำให้ได้ครบทั้งสี่สิบกอง
ว่าแต่ละกองของกรรมฐานมีอะไรเป็นนิมิต ? มีสัญลักษณ์อย่างไร ? แต่ละ
ชั้นตอนมีอาการอย่างไร ? ต้องจำให้ได้หมด จำได้เมื่อไหร่แล้วมาบอก
หลังจากนั้นท่านก็เริ่มให้ไปที่ละกอง เพราะว่าตอนทำตัวของเราไม่ได้เกิด
มาชาติเดียว เกิดมาหลายต่อหลายชาติ ยิ่งถ้าหากว่าต้องการจะปฏิบัติ
นี้มันยิ่งระดับปรมาตบารมีแล้วใช่ไหม ? สามัญญบารมีให้ท่านได้รักษา
ศีลเจริญภาวนาไม่ได้ อุปบารมีให้ท่านได้รักษาศีลได้บอกภาวนาก็
ไม่ได้ พวกภาวนานี้ต้องปรมาตบารมี คราวนี้ก็จะถึงปรมาตบารมี
เกิดตายมานับชาติไม่ถ้วน ของที่ได้มีมันเยอะอยู่ เพราะฉะนั้นที่ท่านต้อง
บังคับให้จำได้ทั้งหมดเพราะว่าเวลาทำไปๆ ของเก่ามันคืนมา ถ้าหากว่า
ฟังในปฏิปทาท่านผู้เฒ่าจะเห็นว่าหลวงปู่ปานบอกว่าถ้าหากว่านิมิตมันเกิด
ขึ้นให้ละเสีย เอาแต่กองกรรมฐานอย่างเดียว ถ้าไม่ใช่ในนิมิตในกองกรรม
ฐานไม่เอา ปราภฏว่ามีกะโหลกศีรษะลอยมา อยู่ๆมีกระดูกลอยมาที่ละ
ท่อนๆ ผ่านไปๆ พอครบแล้วก็เริ่มต้นลอยมาใหม่ หลวงพ่อท่านก็ทิ้ง
มันซะตามครูบาอาจารย์บอก ไม่ยอมสนใจ พอไม่สนใจมันยิ่งเข้ามาใหญ่

พอตอนเช้ากำลังจะฉันเช้าหลวงปู่ปานก็ถาม เป็นไงคุณ..เมื่อคืนผี
หลอกหรือ ? ท่านบอกว่าไม่ใช่ครับกระตูกมันหลอน ท่านบอก แล้วคุณ
ทำยังไงล่ะ ? ผมก็ช่างมันตามแบบหลวงพ่อสอน ท่านบอกไอ้ นั้น
มันช่างเผือกซะแล้ว (หัวเราะ) มันไม่ได้ช่างมัน ไอ้ที่ช่างเผือกเพราะว่า
นั่นเป็นกรรมฐานเก่า เขาเรียกอฏฐิ๊ง ปะฎิ๊ง เป็นนอสุภกรรมฐาน
กองหนึ่ง ท่านบอกต่อไปถ้าเห็นอย่างนั้น กะโหลกศีรษะลอยมาให้กำหนด
ใจให้ตกอยู่ตรงหน้า กระตูกคอลลอยมาก็ให้ตกอยู่ตรงหน้าต่อ ๆ กันให้เป็น
ตัวทั้งตัว แล้วก็พิจารณาต่อไปเลย หลวงพ่อบอก แหม..เจ็บใจ ท่าน
บอกให้เราละเรากี่ละ แต่ที่ไหนได้ไปเจอนิมิตที่ต้องยึด มันรู้จักยึดซะแล้วสิ
คราวนี้ท่านก็เลยเล่นนอสุภกรรมฐานกองนั้น จนกระทั่งเข้าใจ พออารมณ์
ทรงใจเต็มที่ท่านบอกจิตมันมัวไปนิดหนึ่ง ลักษณะของมันเหมือนกับ
เคลื่อนว๊ิบ แล้วปรากฏแสงไฟขึ้นมาแทน ตอนนี้อยู่แล้ว แสดงว่ากรรมฐาน
กองเดิมมันเต็มทีของมันแล้วก็คลายตัวลง กรรมฐานเก่าที่เคยทำได้
กองใหม่โผล่มาเป็นเตโชกสิณ ท่านก็จับ เตโชกสิณนิ่งต่อไปเลย ท่าน
บอกว่ายอมโง่ครั้งเดียว ท่านบอกให้ละก็ละ คราวนี้รู้ที่อยู่แต่ละอาการ
ของกรรมฐานเป็นอย่างไร? นิมิตเป็นอย่างไร? ท่องคำราม่าจนเข้าใจแล้วก็
จำได้ จำได้ก็ต่อได้ทีเดียวเลย ไม่ต้องเสียเวลาไปตาม ครูอาจารย์ เพราะ
ฉะนั้นยึดตำราไว้บ้างเพื่อเป็นหลักเท่านั้น แต่ไม่ใช่กอดตำราตาย
ไปเลย เพราะว่าสิ่งที่ตำราเขียนไว้เป็นแค่ส่วนหยาบ ๆ สิ่งที่เราพบ
เองเห็นเองเป็นส่วนละเอียด มันละเอียดจนถึงระดับที่พระพุทธ
เจ้าท่านบอกปัจเจกจัดตั้ง ผู้ที่พบรู้เห็นด้วยตัวเองถึงจะเข้าใจว่าเป็น
ยังไง อย่างเช่นท่านบอกว่าพออารมณ์ใจเข้าถึงตัวสุข มันสุขเยือกเย็น

อย่างบอกไม่ถูก มันบอกไม่ถูกจริงๆ อธิบายเป็นคำพูดไม่ได้ คนเรามัน
โดนไฟระเค โลกะ โทสะ โมหะ สีกองเผายุ่งตลอดเวลา พอกำลังใจก้าว
เข้าสู่ความเป็นฌานปั๊บ ไฟสีกองโดนอำนาจของฌานดับไฟชั่วคราว
คนที่โดนไฟเผายุ่งตลอดอยู่ ๆ ไฟดับไฟมันเย็นขนาดไหนล่ะ ?
สบายขนาดไหนอธิบายเป็นคำพูดได้มั๊ยล่ะ ? ไม่ได้หรอก เพราะฉะนั้น
ในเมื่อมันเป็นลักษณะอย่างนี้ ก็เลยไม่ใช่จะไปกอดตำราตายตัว
ถ้ากอดตำราตายตัวนี้เราเองจะไม่เข้าใจอะไรมากไปกว่าตำราที่เขียน
มันเป็นส่วนหยาบเพราะส่วนละเอียดที่พบจริงๆมันละเอียดเกินกว่า
คำพูดและตัวหนังสือจะอธิบายได้ ขณะเดียวกันถ้าเปรียบกับแผนที่
เขาขีดไปทางด้านนี้ เราเองอาจจะเห็นเส้นตรงขีดจากกรุงเทพฯตรงไป
ปทุมธานี ขึ้นไปอยุธยา อ่างทอง สิงห์บุรี ชัยนาท ไปวัดท่าซุง วิ่งเข้า
จริง ๆ คูสิ มันขีดอย่างนั้นซะเมื่อไหร่ เตี้ยวโนนก็ตึก เตี้ยวนี้ก็ห้าง
สรรพสินค้า เตี้ยวโนนสะพานลอยมันเยอะแยะไปหมดตามแต่สภาพ
ให้เราประสบในลักษณะของการปฏิบัติจริง เพราะฉะนั้นมันเป็นแค่
แนวทางคร่าว ๆ เท่านั้นที่จะให้เรารู้ได้ว่าจะเจออะไรบ้าง เราเองพอ
ถึงเวลาต้องจัดการด้วยตัวเอง ตัดสินใจด้วยตัวเอง โดยเฉพาะ
อารมณ์ใจตัดสินใจด้วยตัวเองอันนั้นสำคัญที่สุด ถ้าทำได้ทำถูกวิธี
ต่อไปทุกอันมันก็เหมือนกัน ถ้ายังตัดสินใจไม่ได้ ยังตัดสินใจไม่ถูก
ทำไปก้าวหน้ายาก บางทีไม่ได้อะไรเลย

ถาม : .....

ตอบ : การเกิดมามีวัตถุประสงค์...ตายละหว่า ที่ตั้งวัตถุประสงค์มา พวก
น้อยคนที่จากข้างบนลงมาเพื่อสร้างบารมี เขาจะตั้งใจลงมาเลย

การเกิดของเขาอย่างน้อยเขาจะต้องไม่เลวไปกว่าเดิม มีแต่ว่าจะต้องดีกว่าเดิมเขาจึงยอมลงมา พวกซึ่งมาเกิดเขาเลือกได้ ส่วนพวกทั่ว ๆ ไปที่เป็นไปตามกรรมนั้นมันแล้วแต่บุญบาปจะส่งไป แต่ว่าการเวียนตายเวียนเกิดของเขาทั้งหลายเหล่านั้นก็จะใกล้ความดีเข้าไปเรื่อยๆจนกระทั่งสร้างชาติบริสุทธิ์จนถึงที่สุดก็หลุดพ้นจากการเวียนตายเวียนเกิดทุกคน ไม่ว่าจะเป็นสัตว์นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน เทวดา มาร พรหม ในที่สุดก็เข้านิพพานหมด เพียงแต่ว่าใครจะเข้าสู่กระแสพระนิพพานก่อนกัน ใครที่จะเวียนตายเวียนเกิดเนิ่นนานกว่ากันแค่นั้นเอง แล้วแต่สภาพจิตของเขาว่าเป็นมิจฉาทิฐิหรือว่าเป็นสัมมาทิฐิ ถ้าเป็นมิจฉาทิฐิกว่าจะย้อนเข้าสัมมาทิฐิกว่าจะปฏิบัติสร้างบารมีเพื่อเข้าสู่นิพพานก็เนิ่นนานจนนับไม่ได้ เพราะฉะนั้นถ้าพูดถึงวัตถุประสงค์โดยพวกที่ตั้งใจเกิดถึงจะมีวัตถุประสงค์ ส่วนที่เหลือนั้นมันเป็นไปตามแรงกรรมบ้างก็เกิดมาเพื่อชดใช้ บ้างก็เกิดมาเพื่อสร้างบารมีเพิ่มเติม

ถาม : พอจะรู้อะไรอย่างไรครับ ?

ตอบ : รู้อะไร ? ถ้าหากว่าผู้ที่สามารถให้ท่าน รักษาศีล เจริญภาวนาได้เป็นปกติถือว่าอยู่ในระดับปรมาตถบารมี ถ้าหากว่ามีความปรารถนานิพพานเป็นปกติก็ถือว่ามมีปรมาตถบารมีขั้นละเอียดสูงสุดแล้วได้ ถ้ากำลังใจเกาะนิพพานเป็นปกติ อันนี้ถือว่าเต็มได้ คือว่าถ้าปฏิบัติ มีสิทธิที่จะบรรลุผลที่พระพุทธเจ้าท่านเปรียบเหมือนว่าบัวที่โผล่พ้นน้ำแล้วเพียงกระทบแสง ตะวันเท่านั้นก็จะเบ่งบาน ไม่ใช่บัวที่อยู่ กลางน้ำ ไม่ใช่บัวที่อยู่ในโคลน

ถาม : .....

ตอบ : อันนั้นก็ลำบากเพราะว่าหลวงพ่อก่อนเคยเทศน์อยู่บทหนึ่งเคยอ่านมัย ที่ท่านบอกว่าบุคคลที่เคยสร้างบารมีมาดีแล้วเท่านั้นถึงจะได้พบครูบาอาจารย์ที่ดี แล้วท่านก็ยกตัวอย่างหลวงปู่ปาน หลวงปู่ปานท่านมีหลวงปู่สุนเป็นครูบาอาจารย์ พระอุปัชฌาย์ก็เป็นพระอรหันต์ พระคู่สวดก็เป็นพระอรหันต์ เสร็จแล้วท่านก็ไม่ได้พูดถึงตัวท่านสักคำ เราก็ไล่ลงมา ว่าไปแล้วหลวงพ่อก็ร่วมอุปัชฌาย์เดียวกับหลวงปู่เหมือนกัน เพราะว่าพระครูรัตนากิริมย์ วัดบ้านแพนเป็นอุปัชฌาย์ ไม่ทราบว่หลวงปู่ปานนี่น่าจะหลวงปู่สุนอุปัชฌาย์มัง ถ้าอย่างนั้นก็พระครูรัตนากิริมย์ก็ถือว่าเป็นครูบาอาจารย์รุ่นเดียวกับหลวงปู่ปาน แล้วก็มีหลวงพ่อดีซึ่งตอนนั้นก็เป็นพระอนาคามี ตอนหลังก็ต้องเป็นพระอรหันต์แหง ๆ เป็นคู่สวดให้ แล้วก็เปรียบเทียบมาเสร็จเรียบร้อย ท่านก็บอกว่าบุคคลที่สร้างบารมีมาดีแล้วเท่านั้นถึงจะได้ครูบาอาจารย์ที่ดี ก็ประเภทที่เรียกว่ายังงี้.. ถือว่าเป็นสังขารมเถียงไม่ได้ ของเขาเองของเขาเกิดมาโดยเฉพาะพวกอุปบารมีชั้นกลางทุกสิ่งทุกอย่างมันจะแทบจะสมบูรณ์พร้อม เพราะว่าสมบูรณ์พร้อมก็คือกำลังใจ กำลังมุ่งมั่นแรงกล้ามาก สังเกตพวกบรรดาพระโพธิสัตว์ต่าง ๆ ที่มีชื่อเสียงเรียงนามส่วนใหญ่จะอยู่ในระดับอุปบารมีกำลังสร้างบารมีกัน อย่างเข้มแข็งเลย ชนิดที่เรียกว่าตัดศีรษะเป็นทาน ตัดแขนตัดขาเป็นทานควักหัวใจเป็นทานได้กำลังใจเขากำลังมุ่งมั่นเต็มที่ คราวนี้ว่าอยู่ในระดับนั้นการมีชื่อเสียงขึ้นมาอย่างเจ้าแม่กวนอิม อย่าลืมว่าถ้าหากว่าเป็นอุปบารมีชั้นปลายแล้วถึงจะเกิดเป็นผู้ชาย ถ้ายังไม่ถึงอุปบารมีชั้นปลายก็ยังเป็นผู้หญิงอยู่ ยกเว้นผู้หญิงบางประเภทซึ่งเป็นปรมาตถบารมีแล้วแต่ยัง

ต้องเกิดเป็นผู้หญิงอยู่เพราะชาติก่อนเป็นผู้ชายแล้วเจ้าชู้มาก ก็เลยโดน บังคับให้เกิดเป็นผู้หญิง ให้รู้รสชาติชะมั่ง ไม่อย่างนั้นแล้วจริงๆถ้าผู้หญิง ทั่วๆไปการสร้างบารมีเขาจะมากกว่าจะน้อยกว่า ไม่ต้องเรียกร่องสิทธิ สตรี ผู้ชายเขาไม่ได้เพราะผู้ชายเขาเกิดมาเยอะกว่า การสร้างบารมีมีการ เวียนตายเวียนเกิดมันก็จะค่อยๆเข้มข้นไปเรื่อยๆจนในที่สุดก็หลุดพ้นไปได้

ถาม : แล้วอย่างที่บอกว่าเราตามๆ หลวงพ่อมา เราก็จะชอบ อย่างน้อย รายที่ตามสายพระธรรมกายมาเขาก็จะชอบ ?

ตอบ : บางทีเป็นการสร้างบุญมารวมกัน ร่วมกันมาเขาก็จะตามกันไป ถึงได้ว่าเสียดายหลายต่อหลายคนทีประเภทที่เรียกว่าเข้าสายผิดจน กระทั่งที่เขาสอนนรกไม่มี สวรรค์ไม่มี นิพพานสูญ นั้นสะน่าเวทนามาก เลย เพราะว่าคงจะต้องไปอีกกันยาวเลย หาทางจบยาก

ถาม : แล้วอย่างนั้นคนที่ก่อนที่จะเกิดมานี้ก็ต้องทราบด้วยลึคะว่า ก่อนที่เขาจะลงมาเกิดนี้... ?

ตอบ : ถ้าหากว่าเป็นพวกที่เลือกลงมาเขาจะทราบอยู่แล้ว เพราะว่า ตอนอยู่ข้างบนนี้ความเป็นทิพย์จะรู้อยู่ รู้เลยว่าถ้าตัวเองลงมาเกิดในแต่ละ ช่วงชีวิตจะพบอะไร แต่ว่าจุดที่สำคัญที่สุดก็คือได้พบธรรมะในจุดที่ตัวเอง ต้องการ แล้วการปฏิบัติของตัวเองก้าวหน้าเพื่อส่งให้ขึ้นสู่ภพภูมิที่สูงขึ้น ไปดีขึ้นไปเขาถึงจะยอมเสี่ยงลงมา ตอนที่ไปอันเทวดาผู้ใหญ่ให้ท่าน ช่วยรับรองให้ล้มบากหน้อย เพราะว่าท่านที่รับรองให้ท่านก็ต้องคอย ควบคุมดูแลความประพฤติด้วย อย่างนี้มันก็จะล้มบากหนักเข้าไปอีก อีต่อนั้นล้มบากแค่นั้นก็จะทน ลงมาล้มบากหน้อยเดียวบ่นกันอุบเลย (หัวเราะ)

ถาม : ความจริงก็ทราบว่ามันทำให้เราเกิดปัญญา มันเหมือน ไม่อยากเจอนะหลวงพี่ ปวดหัวหนอยก็กินยาให้มันหลับไปเลย ?

ตอบ : ไม่เป็นไร เพราะว่าสภาพร่างกายของเรา เรายืมโลกมาใช้ ในเมื่อเรายืมโลกมาใช้มารยาทของการยืมต้องรักษามันให้ดีที่สุด พระพุทธเจ้าไม่ได้ทิ้งให้มันเจ็บให้มันป่วยซะเมื่อไหร่ ยกเว้นว่ารักษา แล้วรักษาอีกมันไม่มีปัญญารักษาได้อย่างโรคของอาตมา กินยาเข้าไป เท่าไหร่ก็เฉยไม่รู้สึกรู้สา อย่างของหลวงพ่อกำลังเล่นที่เป็นกำๆ แต่ท่าน ก็พยายามรักษา ในเมื่อรักษาแล้วไม่สามารถจะรักษาได้ ดิ้นรนทุกวิถีทาง แล้วไม่สามารถจะเอาอยู่นั้นะถึงจะยอมรับว่าเป็นกฎของกรรม ไม่อย่าง นั้นมีช่องทางแม้แต่นิดเดียวก็ต้องว่าไว้ก่อน ที่เราทำนะเราทำถูกแล้ว เวทนามันเกิดขึ้นถ้าหากกำลังใจไปหมกมุ่นกังวลอยู่กับมันจะทำให้ใจ เศร้าหมองชะงัดด้วยเข้าไป ว่ายาเข้าไปเรียบร้อยนั่งจับพระนิพพานให้ใส แจ้ว จะเป็นจะตายเรื่องของเอ็งเออะ

ถาม : ขันห้าตอนนี้มันไม่ไหวนะ เอาแค่อานาปานาก็ยังดี ?

ตอบ : เอาแค่นั้นก็ยังดี ใช้วิธีง่าย ๆ ว่าหายใจก็นึกถึงภาพพระพุทธรูป พระพุทธรูปองค์เล็ก ๆ หายใจปึ๊ดก็ไหลตามลมหายใจเข้าไป หายใจออกก็ไหลตามลมหายใจออกมา คิดว่านั่นคือภาพแทนองค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าไม่อยู่ที่ไหนหรอกนอก จากนิพพาน เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าเราตายเมื่อไหร่ขอไปอยู่กับ ท่านกำหนดใจอย่างนี้ หายใจเข้าก็นึกถึงภาพพระไหลเข้าไป หายใจออก ก็นึกถึงภาพพระวิ่งออกมาสนุกดีชะอีก หาอะไรสนุก ๆ เล่นมั่งสิ พลุ๊กแพลง ไม่เป็นน่าเบื่อนะ จะเอาสามองค์ห้าองค์อะไรก็ได้ หายใจเอาองค์แรกเข้า

ไปกระทบซึ่งองค์ที่สองออกมาอะไรอย่างนั้นสนุกดีเล่นช่นอย่างนี้มันช่นได้
ถาม : เมื่อก่อนนี่ชอบใครกระดุก ดูแล้วมันก็เฉย ๆ ?

ตอบ : เรื่องอย่างนี้ถ้าหากจิตมันชินแล้วบางทีพูดง่าย ๆ ว่าความเคย
ชินในด้านช้วนมันมากกว่า เคยไปพิจารณาพวกซากศพพวกอะไรที่เขา
ผ่า ๆ ดูไปดูมาเสร็จกำลังใจพอมันตายด้านมันก็เลือกดูแต่ที่เราชอบที่เขา
ผ่าเราไม่ดูเป็นวะอย่างนั้นไป ลองดูมัย ? ไปสมัครเป็นลูกมือหมอพรทิพย์
เผื่อจะได้ออกทีวีมั้ง นั่นผ่าศพอยู่ทุกวัน

ถาม : แต่เขากลิ่นแรงมากเลย ?

ตอบ : กลิ่นศพนี้ได้กลิ่นปุ๊บรู้ทันทีเลยว่ากลิ่นศพ ศพใหม่ ๆ สด ๆ ทั่ว ๆ
ยังไม่ทันจะเน่า พอผ่าเปิดหน้าอกก็มันจะเหมือนมีแก๊สข้างข้างใน มันบีบ
ออกมาเรารู้ทันทีเลยว่ากลิ่นศพ ตอนสี กลิ่น รส พร้อมกันนี้มันจะอ้วก
บางองค์ประเภทสมาธิไม่ค่อยดีไม่ชอบเลือดด้วยเป็นลมก็มี อาเจียนอยู่
ตรงนั้นก็มี คือตอนนั้นพี่สุรินทร์เขาเป็นเจ้าหน้าที่ของนิติเวช โรง
พยาบาลตำรวจอยู่ ตอนนั้นเขาเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อด้วย เจ้ารังสรรค์
ลูกชายเขาก็หลานโยมกิมกีนั่นละ พอถึงเวลาเข้าเวรบอกหลวงพ่อด้วย
ไหนดจะลงมาดูศพให้ไปวันนั้นวันนี้ ก็ไป เขาก็ผ่า ปรากฏว่าเมาหัวทิ่มกัน
ทั้งวันเลยเพราะต้องเอาเหล็กลบกลิ่นศพ จะมีแม่โขงแบนหนึ่งเห็น
อยู่ที่กระเป๋าล้าง ถึงเวลาก็ยกขึ้นมา เสร็จแล้วก็ผ่าไปก็วิเคราะห์ไป แผล
กว้างเท่าไหล่ ลึกเท่าไหล่ ลักษณะของกระเพาะ ลำไส้ อวัยวะภายในเป็น
ยังงัยบ้าง เสร็จแล้วก็สาเหตุการตาย ลักษณะของแผลเป็นรูปสามเหลี่ยม
ด้านบนกว้างด้านล่างแคบแสดงว่าจะต้องเป็นมีดสั้นหนาอะไรอย่างนี้
แทงลึกเข้าไปห้าเซนติเมตร สาเหตุการตายไม่หายใจโดนตีบกระเด็น

(หัวเราะ) บางทีเขาไม่มีอะไรทำก็แกลังกัน ลูกพี่กับลูกน้อง แหม..โดน
เสียบเข้าไปตั้งห้าเซนติละ มันเขียนสาเหตุการตายไม่หายใจ เขาเล่นของ
เขาได้อย่างนั้นละ ไม่จ้องอยู่กับศพทั้งวันมันน่าเบื่อ

ถาม : อย่างนี้ถ้าเขาปฏิบัติพระกรรมฐาน... ?

ตอบ : พวกหมอพวกพยาบาลถ้าหากว่าปฏิบัติได้เปรียบคนอื่นเยอะ
เลย เพราะเขาเห็นของจริงอยู่ทุกวัน อย่างน้อย ๆ ที่มานี้ไม่สบายดีสักคน
ละ วิ่งเข้ามาหาเมื่อไหร่แปลว่าเจ็บไข้ได้ป่วยมาทั้งนั้น ถ้าพิจารณาจะเห็น
ชัด ๆ จะสังเกตว่าพวกหมอนี้ถ้าเขาปฏิบัติธรรมจะเข้าได้เร็วมาก ลูกศิษย์
หลวงพ่อด้วยเยอะแยะไป อย่างหมอวิสุทธิ หมอวัชร หมอชนะ

ถาม : มองกายยังงัยก็ไม่เห็นเกลียดเลย ถ้าผ่าศพด้วยนะ ?

ตอบ : ลองไปของจริงดูสิ นั่นยังไม่มิกลิ่น ได้กลิ่นสักหน่อยแล้วมัน
จะซาบซึ่ง วิธีการพิจารณาอสุภกรรมฐานมันต้องยืนเยื้องทางเหนือลม
ยืนตรงเหนือลมเลยก็ไม่ได้ เพราะว่าพวกสัตว์ที่กินศพเขาจะรำคาญ
เพราะว่าเขารู้ว่าเราอยู่ใกล้มันจะเป็นอันตราย เขาก็อาจจะเกิดปฏิกิริยา
ไม่ดีกับเรา ให้ยืนเยื้อง ๆ เหนือลมอย่าไปยืนได้ลม ถ้ายืนได้ลมเวลาเรา
หายใจเข้าไปมาก ๆ กลิ่นเหม็นมันจะเป็นพิษได้ จะทำให้กระเพาะอาหาร
ลำไส้ ทำงานผิดปกติไปหมด บางคนต้องเสียไปเป็นอาทิตย์เลยนะ แต่
ได้กลิ่นศพ บางคนก็อาเจียนซะไม่มีดีเลย คราวนี้ครั้งนั้นมันอยู่ในห้อง
แอร์ ในเมื่ออยู่ในห้องแอร์เราก็ต้องยืนข้างแอร์ (หัวเราะ) อย่างน้อยมันเป่า
ไปได้มั้ง แต่ว่ามันอบอยู่ในนั้นมันเหม็นซะไม่มีละ

ถาม : ขนาดดูแล้วเอามาทาบ นึกดูภาพมันก็ยังเฉย ๆ นะคะ กระดุก
ซี่โครง บางทีปวดขาตรงไหนถึงหักขา นึกนะคะ หักขามันเล่น เอ๊ะ ! มันก็

ยังปวด ?

ตอบ : ก็มันต้องประเภทหลับตานึกภาพออกลึ้มดาก็เห็นชัด เจอ
 อย่างนั้นจึงจะใช้ได้ อย่างเช่น ของหนุ่ยชอบโครงกระดูกก็นึกภาพลึ้มว่า
 เออ..นี่กระโถลกศิระนะ กระโถลกศิระเราถ้านึกดูมันก็ต้องเริ่ม
 จากเป้าตา เป้าตาของเรานี้มันก็จะมีกระดูกต่อเป็นรอยต่ออยู่ เห็นเป็น
 ชันๆ ไปเชื่อมกับกระโถลกศิระ ไปเชื่อมกับกระดูกขมับ ไปเชื่อมกับ
 กระดูกท้ายทอย ถ้าแยกเป็นชิ้นๆออกมา มันก็ไม่ได้เป็นกระโถนเลยมัน
 เป็นแผ่นๆ ซะด้วยซ้ำ แล้วกระดูกฟันอย่างน้อยๆ ก็ ๓๒ ซี่มีครบบ้างไม่
 ครบบ้าง กระดูกกรามล่างลักษณะเหมือนกับอะไรละ ใส่อยู่ในเบ้าเหมือน
 กับกรกแทนที่มันจะต่ำลงมันกลับต่ำขึ้น ถึงเวลากระดูกก้านคอ เป็นข้อๆ
 ลงไป กระดูกไหปลาร้า กระดูกหัวไหล่ กระดูกต้นแขน กระดูกปลายแขน
 กระดูกข้อมือ กระดูกฝ่ามือ กระดูกนิ้วมือเป็นข้อๆ กระดูกเล็บมืออย่างนี้
 เสร็จแล้วย้อนกลับมากระดูกหน้าอก กระดูกสันหลังลงไป กระดูกซี่โครง
 เป็นวงๆ วิ่งจากกระดูกสันหลังไปชนกันที่กระดูกหน้าอกที่ละวงๆกระทั่ง
 ถึงสามชุดสุดท้ายที่ไม่ถึงมันก็จะไปได้แค่ครึ่งทางเท่านั้น เพราะเปิด
 เป็นช่องท้องลงมา และก็เป็กระดูกบั้นเอวเป็นข้อๆลงไปถึงกระดูก
 เชิงกราน กระดูกก้นกบ และก็จะมีกระดูกต้นขาติดอยู่กับกระดูกเชิง
 กราน ถัดลงไปก็เป็นกระดูกหัวเข่า จากกระดูกหัวเข่าก็จะเป็นกระดูก
 หน้าแข้ง เป็นกระดูกข้อเท้า เป็นกระดูกฝ่าเท้า เป็นกระดูกนิ้วเท้า
 กระดูกเล็บเท้า คู่มันเป็นชันๆ อย่างนี้ แล้วก็ย้อนจากข้างล่างขึ้นบน
 จากบนลงล่าง ถึงเวลาถ้าหากว่ามันยังคุมกันอยู่เพราะว่ามีเส้นเอ็นดึง
 อยู่ก็ดี ฟังผิวดรตอยู่ก็ดี ถ้าหากว่าโดนแดดโดนลมโดนฝนไปมันก็เปื่อย

มันก็ละเอียด สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ก็หลุดเป็นชิ้นๆ กระจัดกระจาย มีสัตว์
 ลากไปกินบ้าง อยู่กับที่บ้าง ผ่านการเผาของแดด การชะของลม การล้าง
 ของน้ำฝน มันก็ค่อยๆเก่าเปื่อยผุพังไปเรื่อยๆจนในที่สุดก็จมดินไม่มีอะไร
 เหลืออยู่แม้แต่นิดเดียว เสร็จแล้วก็พิจารณาคือว่า เออ..นี่ละร่างกาย
 ของเขาเป็นอย่างไร ร่างกายของเราเป็นอย่างไร คน สัตว์ วัตถุ ธาตุ
 สิ่งของทั้งหมด ในที่สุดก็เสื่อมสลายตายทั้งไม่มีอะไรเหลือ

ถาม : แล้วเราก็... ?

ตอบ : แล้วแต่ความจำนั้น ของเรามันละเอียดไม่พอ การปฏิบัติใหม่ ๆ
 นี้จะต้องเหมือนยังกับว่าเหวี่ยงแหเอาปลาทั้งทะเล ในเมื่อเหวี่ยง
 แหเอาปลาทั้งทะเลพอเราตะล่อม ๆ เข้ามาจนถึงท้ายสุด มันก็เหลือ
 นิดเดียว คือพอจิตมันเชื่อเสร็จแล้วแค่บอกว่าร่างกายมันไม่ใช่ของ
 เรา ไม่ใช่ของเรา มันก็เชื่อแล้ว แรกๆ ก็ต้องแยกมันออกเป็นส่วนๆ
 เป็นดิน เป็นน้ำ เป็นลม เป็นไฟ ส่วนที่แข็ง เป็นแท่ง เป็นก้อน เป็นชัน
 เป็นอัน เป็นธาตุดิน ได้แก่ ขน ผม เล็บ ฟัน หนัง เนื้อ กระดูก เส้นเอ็น
 ดับ ไต ใส ปอด อวัยวะภายในภายนอกใหญ่ๆน้อยๆที่แข็งจับต้องได้
 เป็นธาตุดินทั้งหมด ที่เหลว ไหลไปมาเป็นธาตุน้ำ ได้แก่ เลือด น้ำเหลือง
 น้ำหนอง น้ำตา น้ำลาย น้ำดี เหงื่อ ไขมันเหลว นึกตามไปเรื่อย
 ส่วนนี้เป็นธาตุน้ำ ส่วนไหนที่พัดไหวไปมาก็ถือเป็นธาตุลม ได้แก่ลมหายใจ
 เข้าลมหายใจออก ลมที่ค้างในช่องท้องในไส้ที่เรียกว่าแก๊ส ลมที่พัด
 ขึ้นเบื้องสูง ลมที่พัดลงเบื้องต่ำ ลมที่พัดไปมาทั่วร่างกาย(ความดันโลหิต)
 นี้เป็นธาตุลม ส่วนที่อบอุ่นอยู่ในร่างกายนี้เป็นธาตุไฟ ก็คือไฟธาตุ
 ที่เผาผลาญย่อยอาหาร ไฟธาตุที่กระตุ้นร่างกายให้เจริญเติบโต ไฟธาตุ

ที่ช่วยเผาผลาญร่างกายให้ทรุดโทรมลง นี่เป็นธาตุไฟ ก็แยกออกเป็น ๔ กอง กองนี้เป็นธาตุดิน ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง เนื้อ กระดูก เส้นเอ็น ตับ ไต ไล้ ปอด ทั้งหมด กองนี้เป็นธาตุน้ำนะ น้ำเลือด น้ำเหลือง น้ำหนอง น้ำตา น้ำลาย น้ำดี เหงื่อ ไขมันเหลว กองนี้เป็นธาตุลม ลมหายใจเข้า ลมหายใจออก ลมในท้องในไส้ ลมพัดขึ้นเบื้องสูง ลมพัดลงเบื้องต่ำ ลมพัดไปมาทั่วร่างกาย กองนี้เป็นธาตุไฟ ไฟธาตุเผาผลาญย่อยอาหาร ไฟธาตุที่ช่วยให้ร่างกายเจริญเติบโต ไฟธาตุที่ทำให้ร่างกายทรุดโทรมลง พอครบสี่แล้วมันเหลืออะไร ? มันก็ไม่เหลือ เสร็จแล้วพอแยกออกเป็นชิ้นๆ ก็จะทำให้ร่างกายไม่ใช่ของเรา ถ้าไม่ถนัดอย่างนี้ก็ดูว่ามันตายเป็นอย่างไร ? สมมติว่า เออ.. ตอนนี่เราหยุดหายใจแล้วนะ ธาตุลมขาดไป ธาตุไฟก็ดับ ลมไม่มีไฟดับแน่ๆ ในเมื่อธาตุไฟดับไม่มีตัวควบคุมธาตุน้ำ น้ำมันก็จะล้นเกิน มันก็จะพังทลายทำลายธาตุดิน มันก็จะบวมขึ้นๆ เพราะน้ำมันดันออกมา พอธาตุดินรับไว้ไม่ได้ก็ปริก็แตกออก น้ำเลือด น้ำเหลือง น้ำหนอง ไหลโทรมเขียว กลิ่นเหม็นตลบอบอวลไปหมด บรรดาสัตว์ต่างๆ ก็มาฉีกทิ้งมาดึงมาลากไปกิน พวกหนอนพวกแมลง ก็มาเจาะมาไชและเหะไปหมด พอมันถึงกระจัดกระจายไปทั่วทุกทิศทุกทางกระดูกทั้งหลายทั้งปวงก็หลุดเป็นชิ้นๆ ออกไปจากกระดูก ของใหม่ ก็เป็นของเก่า จากเก่าก็เปื่อยก็ผุพังจนกระทั่งในที่สุดก็ฝังจมดินไปไม่มีอะไรเหลือ ค่อยๆ ดู ค่อยๆ พิจารณาแล้วแต่ที่เราชอบลักษณะไหน ถึงเวลาก็รวมมันขึ้นมาเป็นตัวแล้วก็ถอดมันเป็นชิ้นๆ ใหม่ ปั้นมันทิ้งไปใหม่อีก ทำกลับไปกลับมาอย่างนี้ ชีก็เกยไม่ได้จนกระทั่งเราบอ กว่าร่างกายนี้ไม่ใช่เราไม่ใช่ของเรา มันยอมรับเดี่ยวนั้นเลย ไม่มีการ

ถกเถียง ไม่มีการต้านทานอีก ก็แปลว่ากำลังใจใช้ได้แล้ว ไม่อย่างนั้น แรกๆ มันต้องเหวี่ยงเอาปลาทั้งทะเล นานไปนานไปปลาทั้งทะเลไม่ต้อง ละ เรารู้ว่าตัวไหนดี ตัวไหนแพง จับมันตัวนั้นตัวเดียว เพราะฉะนั้นการปฏิบัติยิ่งทำไปทำไปก็เหลือเล็กลงๆ จนในที่สุดเหลืออยู่กระจิ่งหนึ่ง นิดเดียวมันจับให้ติดแล้วก็สิ้นสุดยอดของมันเลย กลับไปว่าให้ได้นะ สัญญาที่ไม่ดี ปัญญาที่ไม่ดี ต้องเจอไม่เรียว
ถาม : มันชีก็เกย มันก็ใครงกระดูกแล้วก็จนบางที่มันไม่ละเอียด ?
ตอบ : ไม่เป็นไร เพราะว่าของเราเองถ้าหากมันคือจริงๆ ไปไหนไม่รอด เราอาศัยสิ่งแวดล้อมเป็นเครื่องช่วย อย่างเช่น เราไปวัดไปวา ไปฟัง เทศน์ ฟังธรรม ไปสวดมนต์ ไหว้พระ ให้จิตมันเกาะอยู่ด้านดีด้าน เดียวอย่าให้มันคิดชั่ว อย่าให้มันฟุ้งซ่านได้ ขณะเดียวกันอารมณ์ สูดท้ายของเราตั้งใจว่าบุญกุศลทั้งหมดถ้าเราตายเราขอไปนิพพาน สรุปลมง่าย ๆ เลย เหมาะสำหรับคนชีก็เกยสร้างสิ่งแวดล้อมให้มันอยู่ทาง ด้านกุศลให้ตลอด เพราะว่าถ้าสิ่งแวดล้อมเป็นกุศลจิตใจก็ผ่องใส ก็เลสมัน ก็กินได้น้อย เดียวถ้ามันไม่มีปัญญาเกิดก็ช่างมันเถอะ เราตั้งใจว่าตายเมื่อ ไหร่เราไปนิพพาน
ถาม : .....
ตอบ : สมัยก่อนนี่ไปนั่งบรรยายให้ลูกศิษย์เขาฟังละเอียดยับ เสร็จ แล้วมีคนเอาไปฟังเสร็จ เขาถามว่าพระองค์นี่เขาเปิดตำราท่องหรือ ? บอกมันไม่ได้เปิดหรอก พุคก็ครั้งก็เหมือนเดิมมันทำมาจนนับครั้งไม่ถ้วน แล้ว ในเมื่อนับครั้งไม่ถ้วนทวนไปทวนมาก็เหมือนเดิม แบบเดียวกัน พระพุทธโฆษาจารย์ไปเขียนวิสุทธิมรรค ไปเขียนฉบับแรก

พระอินทร์ก็จิกไปซะ ท่านหายเหนื่อยล้าตามาอ้าว..ลมพัดตกทะเลไปมั้ง ก็เขียนอีก เขียนอีกฉบับพระอินทร์ก็เก็บเงียบไปอีก ก็เขียนอีกฉบับหนึ่ง พอฉบับที่สามเขียนเสร็จ พระอินทร์เอาอีกสองฉบับมาคืนปรากฏว่า บรรดาพระเถระของลังกาที่ท่านต้องการจะไปแปลพระไตรปิฎก พออ่าน ทวนทั้งสามฉบับแล้วก็ฟังมากเหมือนกันทุกตัวอักษร แสดงว่าของท่านก็ ทำมาจนชำแล้ว ในเมื่อทำมาจนชินแล้วอะไรก็ตามก็เหมือนกันทั้งนั้น มีญาติโยมหลายคนเวลาที่หลวงพ่otechnแล้วเขาขอจดชวเลขตามไป สมัยนี้ใช้อัดเทป สมัยก่อนเขาขยันจด จดดึกไป หลวงพ่otechnครั้งนี้ เรื่องนี้ก็จด ต่อไปtechnซ้ำอีกก็จดเอาอีก เอาไปเทียบกันบอกเหมือนกัน ทุกคำเลย จะไม่เหมือนได้ยังไงล่ะถ้าทำมา คนทำมากกว่าจะได้อย่างที่ดอง การมันต้องย่ำแล้วย่ำอีก ชำแล้วซ้ำอีก ทวนแล้วทวนอีก เมื่อไม่ได้เด็ด ขาด ก็เลสเตียดาย ในเมื่อมันต้องทำขนาดนั้นมันย่ำแล้วย่ำอีกขนาดนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างก็ลงรอยที่แน่นอนของมันเพี้ยนไปก็ไม่ก็คำหрок จะให้ไล่ กรรมฐาน ๔๐ ให้ฟังมัย ? เหนื่อยตายกันไปข้างหนึ่ง กรรมฐาน ๔๐ ที่มัน หนักจริงๆ สมัยที่ทำอยู่จะมีพรหมวิหาร ๔ กับอรุณมาน ๔ เพราะว่า มันเป็นของที่จับต้องได้ยาก แล้วก็อย่างพรหมวิหาร ๔ นี้มันต้องเกิดจาก สภาพจิตใจของเราเองจริงๆ ประเภทไปดัดจริตเมตตามันไม่เอากับเรา หรอก มันต้องแกะออกมาจากใจจริงๆ ส่วนอรุณมานนี่จะเป็นส่วนละเอียด จับต้องได้ยาก อารมณมันคล้ายๆ กับอารมณ์วิปัสสนาญาณเลย ยังไม่รู้ว่ ปัจจุบันนี้เขามีสถาบันอื่นเขาสอนเกี่ยวกับกรรมฐานทั้ง ๔๐ หรือเปล่า? แต่ว่าถ้าเป็นลูกศิษย์สายหลวงพ่otechnท่านสอนครบถือว่พวกเราโชคดี เวลาไปเจอสำนักกรรมฐานไหนเขาสอนแบบอื่นขึ้นมาก็คงได้ไม่ต้องไปนั่ง

เถียงเขา อย่างพวกสมาธิหมุน..เคยไปลองมัยละ ? สมาธิหมุนจริงๆ ก็คือ มหาสตินั้นละ แต่บอกว่าจะกำหนดจิตหมุนตัวเองเร้าขึ้นๆ ๑ ๑ เรื่อยๆ ละ ก็เป็นการกำหนดสติของตัวเองเท่านั้น เสร็จแล้วเขาก็บอกว่มันสามารถ ที่จะเหวี่ยงกิเลสให้พ้นออกไปได้จริงๆ มันไม่ใช่ สมัยก่อนหลวงพ่otechnก็ แนะนำหลวงพ่otechnนี้ดี หลวงพ่otechnนี้ดี หลวงพ่otechnวัดท่าซุงเราไม่หวง ลูกศิษย์หรอก ท่านต้องการให้รู้ว่ถ้าหากว่เป็นพระดีที่ปฏิบัติตามพระ พุทธเจ้าแล้ว ไม่ว่าจะเป็สายไหนก็ตามพูดลงรอยเดียวกันหมด หลวง พ่otechnก็เลยแนะนำให้ไป สมัยก่อนท่านก็แนะนำไปหาใครละ ..หลวงปู่ ชุม หลวงปู่แหวน หลวงปู่สิม หลวงปู่คำแสนใหญ่ หลวงปู่คำแสนเล็ก หลวงปู่วงศ์ หลวงปู่ธรรมชัย นั้นละ มีปัญญาก็ไป

ถาม : ถ้าจะถวายเป็นธรรมๆ นี้ทุกทีจะถวายเป็นหลวงปู่ปาน หลวงพ่otechn หนึ่ง ถวายเทพพรหมชุดหนึ่ง แต่ยังไม่บอกว่ตั้งสังฆทานที่เดียว แล้ว ก็ส่งให้หลวงพ่otechnนี้ก็ได้อันส่งผลเหมือนกัน ?

ตอบ : ได้ ถ้าหากว่กำลังใจของเราดีมันเหมือนกัน แต่ถ้ากำลังใจไม่ดี ยกหลายๆ ครั้งมันเห็นของเยอะ โดยเฉพาะเห็นพระหลายๆ หนก็ดีกว่า เลือกเอาที่แล้วก็

ถาม : .....

ตอบ : อ้าว ! หลวงปู่สิมไปซะแล้วสิ มรณภาพนานหรือยัง ?

ถาม : เมื่อสัปดาห์กว่าๆ นี้เอง ?

ตอบ : หลวงปู่สิม วัดสวนหงส์ มรณภาพไปอีกองค์แล้ว พระดีๆ ท่านจะเลือกจังหวัดที่ประเทศชาติแ่งๆ ก็ไปซะเพื่อตัดเคราะห์กรรม เพราะฉะนั้นเรื่องที่จะเกิดก็เลื่อนไปหน่อยหนึ่ง เดียวถ้าพันวาระก็

ไม่ต้องเกิดเลย รู้จักหลวงปู่ปลื้ม วัดสวนหงส์ บางปلام้า สุพรรณมัย ? พวกเรานี้มันไม่ค่อยสรรหาก็เลยไม่ค่อยได้เจอ ขณะเดียวกันเวลาสรรหาก็ไปสรรหาไปเจออะไรก็ไม่รู้ วิชาที่หลวงปู่สอนไว้โดยเฉพาะมนมยิทินะเรื่องราวพระดีนี่เรื่องหมู ๆ เลย หลวงปู่ปลื้ม วัดสวนหงส์ คนสุพรรณมัยจะไปหาหลวงปู่คุณ โคราชโน่น หลวงปู่คุณก็ถามพวกมึงมาจากไหนกันล่ะลูก ? มาจากสุพรรณเจ้าคะ อ้าเกอ! ไหนหว่า ? บางปلام้าเจ้าคะ แล้วมึงจะมาทำไม..หลวงปู่ปลื้มนั้นเก่งกว่ากูอีก (หัวเราะ) ขนาดหลวงปู่คุณบอกเลยนะ หลวงปู่ปลื้มอยู่ใกล้ ๆ เก่งกว่ากูอีก ก็แบบเดียวกับอะไร.. พวกจากตาคลี พวกจากตาคลีขึ้นไปกราบหลวงปู่แหวน หลวงปู่แหวนถามว่ามาจากไหนกันล่ะลูก ? มาจากตาคลี นครสวรรค์ โห..แล้วมาทำไม อาจารย์ฉันอยู่ตาคลีนั่นล่ะ ถามว่าใครเจ้าคะ ? หลวงปู่สี วัดเขาถ้ำบุญนาคร ไม่รู้จัก (หัวเราะ) บางคนก็ไปต่อว่าหลวงปู่สีไม่ค่อยจะทำอะไรให้เลยครับ ว่างั้น เอาของไปให้เสกก็มีอแปะ ๆ สามที่เท่านั้นเอง (หัวเราะ) หลวงปู่แหวนบอกว่าท่านเอามือแปะสามที่ดีกว่าข้าเสกสามเดือนอีก (หัวเราะ) พระที่กำลังใจท่านทรงตัวอยู่นี้พลังงานมันส่งออกตลอดเวลาอยู่แล้ว แปะสามที่ดีกว่าเสกสามเดือนอีก นี่ถ้าเป็นอาตมานี้ดีกว่าอาตมาเสกสามสิบปียังสู้ไม่ได้เลย นั่นล่ะคือไม่ค่อยจะรู้จักกันไง เพราะว่าพระดีที่ท่านจะไม่ได้ประกาศตัวว่าได้อะไร แล้วทำตัวชะงัดกว่าธรรมดา เข้าหาง่ายอะไรง่ายไปหมดจนกระทั่งคนเขาชักจะไม่เชื่อว่า เอ๊ะ จะดีจริงหรือเปล่า? คิดว่าพวกดีจริงจะต้องมีประเภทคนคอยก็คคคคกันให้อยากเข้าไป

ถาม : เมื่อก่อน โบราณเขาบอกว่ารัชกาลที่ ๑๐ นี้ไม่มี ?

ตอบ : ไม่มีได้ยังไง เยอะแยะไป ถ้าไม่ตายซะก่อนเดี๋ยวก็นี่รู้รับประกัน

ราชวงศ์จักรีอายุยาวมากเป็นร้อย ๆ รัชกาลละคราวนี้ต่อไปในภายภาคหน้าพวกประเทศต่าง ๆ ที่มีกษัตริย์อยู่เห็นวาระบบกษัตริย์แบบไทยดี ช่วยให้ประเทศชาติร่มเย็นประชาชนเป็นสุข ก็พยายามจะฟื้นฟูระบบกษัตริย์ของตัวเองคืนมา ประเทศที่ไม่มีเห็นว่าดีบางทีอยากจะมีบ้าง ก็อาจจะมีการตั้งราชวงศ์กันขึ้นมา ถ้าหากว่าใครเกิดใหม่ก็ตามดู ต่อไประบบกษัตริย์จะปกครองเยอะมาก พื้นฐานใหญ่ก็รัชกาลที่ ๙ นี้ล่ะ กลายเป็นคนของโลกไปแล้ว เจอฝรั่งเดินมากรคนหนึ่งห้อยเหรียญในหลวง บอก เฮ้ย ! ยูเอาคิงของไอไปห้อยได้ยังไง ? เขาบอกว่าเราใจคอคับแคบในหลวงเป็นคนของโลกไม่ใช่คนของคนไทย เขาย่อมมีสิทธิ์ เขาว่าอย่างนั้น อ้อ..มันว่าเราเสียหมาเลย (หัวเราะ) เราก็ปากเสียเจอฝรั่งความคิดเขาเป็นอิสระดี เขาเห็นว่าอะไรดีอะไรเหมาะสมควรรับไว้เลย เขาไม่มีการมาตัดจริตกัน เห็นว่าสมควรก็เอาแล้ว เขาเห็นว่าพระมหากษัตริย์ไทยของดีเขาก็เก็บไว้เป็นที่ระลึก เอาเหรียญไปเลี่ยมห้อยคอเฉยเลย เหรียญที่เราใช้ชื่อของกันนี้ล่ะ ก็ไม่ได้เลือกที่ดีที่เด่นอะไรอย่างของเรา อาตมาอุตส่าห์หาเหรียญพระมหาชนกมาให้ ของเขาเขาไม่หาหรอก แสดงว่ากำลังใจมันเต็มกว่าเรา เอาเหรียญบาทเลี่ยมใส่คอ ทุกประเทศพูดถึงในหลวงก็มีแต่ความชื่นชม จนกระทั่งบางประเทศบอกว่า ถ้าหากว่าคนไทยทำงานให้ได้ครึ่งหนึ่งของในหลวงนี้รับรองว่าไม่มีประเทศไหนในโลกสู้ได้ แต่ญี่ปุ่นนี่แสบที่สุด ญี่ปุ่นมันบอกว่าคนไทยนอกจากในหลวงแล้วมันโกงทั้งนั้นล่ะ (หัวเราะ) เหมารวมพระไปด้วย (หัวเราะ) คำว่าโกงของเขา เขาใช้คำว่าคอร์รัปชั่น คอร์รัปชันนี่ฟังดูแล้วมันเบา คำว่าโกงแรงหน่อย นอกจากในหลวงแล้วคอร์รัปชันทั้งนั้น

เล่นหมาหมดทุกวงการเลย อย่างน้อยๆของเราถ้าเอาตั้งแต่ราชวงศ์จักรี มาเราก็มีพระมหากษัตริย์ที่ทรงศุภพิราชาธรรมเป็นพระมหากษัตริย์ ที่เหมาะกับยุคสมัยตลอดมา ตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ ๑ ยังมีศึกเสือเหนือได้ อยู่เป็นปกติต้องรบทัพจับศึกอยู่เป็นปกติ เราก็มีรัชกาลที่ ๑ ที่เข้มแข็ง เก่งกล้าในการรบ พอมาถึงรัชกาลที่ ๒ แผ่นดินเริ่มสงบลง ของท่านเอง ท่านก็มาทางด้านศิลปวัฒนธรรม วรรณคดี ดนตรีการ จนขนาดฝากฝีมือ เอาไว้ที่บ้านประตูลดสูทศน์ โอ้โฮ...แกะสลักลายนี้ประเภทที่พูดง่าย ๆ ว่าแทบจะหลุดจะบินออกมาจากข้างในได้เลย พอมาถึงรัชกาลที่ ๓ พวก ฝรั่งเศสต่างชาติเข้ามาเยอะ ท่านเองท่านมองการณ์ไกล ถ้าขายกับต่างประเทศถึงขนาดมีกองเรือพานิชย์ของตัวเอง ถ้าขายกับจีนหาเงินเข้าท้อง พระคลังเอาไว้ถ้าหากว่ารัชกาลที่ ๔ ขึ้นครองราชย์จะได้มีเงินส่วนนี้เอาไว้ กอบกู้ประเทศชาติเวลาที่พวกฝรั่งยุโรปมาเบียดเบียน พอรัชกาลที่ ๔ เข้ามา พวกฝรั่งเยอะแล้วนี่ แล้วรัชกาลที่ ๔ เก่งภาษาอังกฤษมากเลย เก่งอย่างชนิดที่ฝรั่งเขาทึ่ง เขาบอกว่านี่ไม่ถึงว่าคนที่อยู่ไกลขนาดนี้จะ ใช้ภาษาได้ดีขนาดนี้ แล้วก็ยังมี การเอาพวกข้าราชการฝรั่งอะไรต่างๆ มา รับราชการสำรวจทำแผนที่บอกเขตประเทศให้ชัดเจน บังเอิญว่ายังไม่ สำเร็จ พอมาถึงรัชกาลที่ ๕ นี่พวกบรรดาอังกฤษ ฝรั่งเศสก็แย่งกันครอบ ครองดินแดน เราก็มีพระมหากษัตริย์ที่เปรี๊ยะปราชญ์ปรีชาสามารถ สามารถตัดสินใจยอมเสียสละส่วนน้อยเพื่อรักษาส่วนมากได้ มีการเลิก ทาส มีการนำความเจริญสมัยใหม่มา ไม่ว่าจะเป็นโทรเลข โทรศัพท์ การ ไฟฟ้า รถไฟ อะไรพวกนี้ มาถึงรัชกาลที่ ๖ สมัยนี้แผ่นดินจนหน่อย เพราะ ว่ารัชกาลที่ ๕ หุ้มเหเพื่อแผ่นดินมาก รัชกาลที่ ๖ ก็จะมีการดูแลข้าราชการ

คือว่าปรับสมดุล สมัยนี้ก็เหมือนกับเลยเอาให้ออกเพื่อให้ส่วนที่เหลือ อยู่สามารถทำงานได้ พระองค์ท่านก็เปรี๊ยะปราชญ์ถือเป็นนักปราชญ์ เอกเลย แต่งหนังสือหนังสือเอาไว้เยอะมาก พอมาถึงรัชกาลที่ ๗ นี้ยุค สมัยของประชาธิปไตยโดยท่านเองท่านตั้งใจจะให้นานอยู่แล้วแต่คณะ ราษฎรใจร้อนไปหน่อย รีบเปลี่ยนแปลงพลิกฟ้าแปลงดินไปเลย ท่านก็ ไม่ได้หวังพระราชอำนาจอะไร วินิจฉัยได้ถูกต้องชะด้วยซ้ำไปว่าท่านมอบ พระราชอำนาจให้ประชาชนทั้งประเทศ ไม่ได้ให้แก่หมู่คณะใดคณะหนึ่ง มาถึงรัชกาลที่ ๘ ช่วงสงครามโลกพอดี เราก็มีพระราชที่เรียกว่าเป็น หมุ่มน้อยน่ารักใครเห็นก็รักใครเห็นก็ชม พระองค์ท่านสามารถวาง พระองค์ได้ถูกต้องกับเหตุการณ์ ได้หมดจนคนเขาทึ่ง ครองราชย์ตั้งแต่ ยังเล็ก ๆ ทำไม่ถึงทำตัวได้ดีขนาดนี้ อันนี้ต้องยกเครดิตทั้งหมดให้กับ สมเด็จพระเจ้า สมเด็จพระเจ้าบรมมา พอมาถึงรัชกาลที่ ๙ นี้อายุท่านยืนยาว กว่า ท่านต้องทำงานเหมือนกับทำงานสองรัชกาลเลย พี่สวรรค์ตั้งแต่ อายุยังน้อยอยู่ น้องขึ้นครองราชย์เท่ากับว่าทำงานยาวมาจนถึงปัจจุบันนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างที่มีอยู่เหมือนยังกับว่ามันเป็นไปตามวาระ ตามเวลา ถึงกรรมจะมีแต่บุญก็แรงอยู่ เราก็เลยมีพระมหากษัตริย์มีผู้นำที่ พูดง่าย ๆ ว่าเหมาะสมกับยุคสมัยตลอดมา เพราะฉะนั้นรัชกาลที่ ๑๐ ก็ต้องเหมาะสม

ถาม : จะเป็นผู้หญิงหรือว่าผู้ชาย ?
 ตอบ : เขาว่าอะไรนะ โบราณคำทำนายของสมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ สมัยอยุธยาว่า มหาภาพผ่านมหาภัยกษัตริย์ ๑ กับสมเด็จพระเจ้า ดากสิน พอรัชกาลที่ ๒ ก็รู้จักธรรม ไม่รู้จักได้ใจบูรณะวัดไปไม่รู้

เท่าไรต่อเท่าไร ขนาดสร้างวัดสุทัศน์และสลักบานประตูเอง รัชกาลที่ ๓ จำต้องคิด ไม่คิดก็ไม่ได้ฝรั่งมันล่าเมืองขึ้นอยู่ รัชกาลที่ ๔ สนธิธรรม บวชเองตั้งยี่สิบกว่าพรรษา กำเนิดธรรมยุติกด้วย รัชกาลที่ ๕ จำแหวนขาด ต้องเสียแผ่นดินบางส่วนเพื่อรักษาประเทศเอาไว้ รักษาความเป็นเอกราช เอาไว้ รอบข้างของเรากลายเป็นทาสของฝรั่งเศสกับอังกฤษแต่ประเทศไทยอยู่มาได้จนถึงทุกวันนี้ รัชกาลที่ ๖ ราษฎรราชาจน จนพอกันเงินหมดพระคลัง รัชกาลที่ ๗ หนึ่งทศวรรษปฏิวัติต้องระเห็จไปอยู่ต่างประเทศ แล้วก็สิ้นพระชนม์ต่างประเทศด้วย รัชกาลที่ ๘ ยุคทมิฬ ยุคสงครามโลก นับอีกทีก็พระมหากษัตริย์โดนปลงพระชนม์ด้วย รัชกาลที่ ๙ นี่ถิ่นกาขาว โดดเด่นไม่เหมือนใคร เขาเป็นคอมมิวนิสต์ก็ไม่เป็นกับเขา เศรษฐกิจล่มประเทศอื่นจะเป็นจะตายคนไทยก็เชื่อในหลวงอย่างเดียว รัชกาลที่ ๑๐ นี่ชาววิไล ถึงเวลาสบายชะที่ เพราะรัชกาลที่ ๙ วางพื้นฐานเอาไว้ดีแล้ว พอรัชกาลที่ ๑๑ ก็ไทยมหารัฐ เริ่มมีอำนาจขึ้นมารอบข้างของเราต้องพึ่งพา พอรัชการที่ ๑๒ จักรพรรดิราช ถึงเวลาประเทศอื่นๆเขาปกครองด้วยระบบพระมหากษัตริย์ก็ต้องลอกเลียนแบบของเราไป ก็เท่ากับว่ามาจากของเรานั้นเอง ว่าไปเรื่อยเดี่ยวครบ ๑๕๐ รัชกาลแล้ว จะยุ่ง

ถาม : .....
ตอบ : บอกว่าอยู่เป็นพันปี ตอนนี่เพิ่ง ๒๒๐ ปี เมื่อวานมีใครไปวัดพระแก้วมั่งมัย ? ปราสาทพระเทพบิดรเปิด พระบรมรูปทั้ง ๘ รัชกาลก็อยู่ที่นั่น พระบรมอัฐิก็อยู่ที่นั่น ถ้ามีโอกาสก็ไปกราบไหว้ให้เป็นสิริมงคลแก่ตัวบ้าง พวกเรานานๆ ไปนี่จิตสำนึกเกี่ยวกับชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์มันจาง ๆ ลงต้องไปดูจะได้รู้ว่าบรรพบุรุษของเราจะ

ทำมาอย่างไร ? ปัจจุบันนี้เป็นอย่างไร ? ประเทศชาติบ้านเมืองทุกตารางนิ้วสละเลือดทาแผ่นดินเอาไว้เขาว่าอะไร..ดาบไทยหลายแสนเล่มตกอยู่เต็มปฐพี

ถาม : .....
ตอบ : ก็ไม่เห็นเป็นไรนี่นา รู้สึกก็คือรู้สึกเราอาจจะเคยบวชมาจนนับชาติไม่ถ้วนแล้วก็ได้ แต่มันยังเอาดีไม่ได้ซักที ชาตินี้ว่าใหม่มันอีกซักรอบมัย เมื่อมันจะได้ตีมัน จำเอาไว้ว่าการบวช บวชส่งเดชแบบที่เห็นนั้น เขาว่าพวก ออกหัก หลักลอย คอยงาน สังขารเสื่อม เอื่อมเจ้านาย คุณยายให้บวชแก่นบ พวกนั้นช่างมันเหอะ บวชไปก็เลวระยำ แต่มันมีความสุขของมันคือกำลังใจเขาไม่รู้สึกรู้ว่าผิด แต่ขณะเดียวกันอย่างพวกเรานี้ เรารู้ว่าถ้าเราบวชไปแล้วทำไม่ดีจะได้รับโทษอย่างไร ? ทำดีจะมีคุณอย่างไร ? คราวนี้ตัวเกร็งเลย แต่ละวันกว่าจะผ่านไปได้อย่างกับเป็นปี จนกว่าคุณจะทำกำลังใจของคุณให้ลงได้กับศีล ชนิดที่เรียกว่าขยับไปไหนปุ๊บ สติสมาธิพร้อมว่าศีลจะขาดหรือไม่ขาด มันระวังตัวมันเองโดยอัตโนมัติ นั่นแหละถึงจะค่อยมีความสุขขึ้นมาหน่อยหนึ่ง เพราะฉะนั้นบวชพระไม่ใช่เรื่องง่าย เห็นพูดกันแยะต่อแยะแล้วบวชพระแล้วสบาย ๆ บวชที่ไรมันลึกทุกที ถ้าสบายจริงมันสึกไปทำไม ที่วัดท่าขุ่นตอนนี้มีพวกระบบเสียงตามสายแล้ว ถึงเวลาเข้าตื่นขึ้นมาเปิดเทปธรรมะของหลวงพ่อนั่งกรรมฐานเสร็จก็สวดมนต์ทำวัตรกันต่อ คราวนี้พอเราเปิดระบบเสียงตามสายมันก็ดังเข้าไปตัวอำเภอด้วย ญาติโยมเข้าชื่นชมกันมากเลย บางคนเขาขนาดออกปากเลยว่า ทำกันได้อย่างไร ดีสามดีสี่ลุกขึ้นมาสวดมนต์ทำวัตรนั่งกรรมฐานกันแล้ว มันต้องแหวกกิเลสกันขึ้นมาเชียวนะ (หัวเราะ)

เขาใช้คำพูดอย่างนั้น รู้สึกชาวบ้านเขาชื่นชมมาก พระทำได้ ตอนที่มาตรฐานสูงเสียแล้วสิ ชาวบ้านเขาให้เครดิตมากเลยยังต้องระวังมาก เขาใช้คำว่าแหวกก็เลยขึ้นมาเลย เป็นไงแหวกไหวมั๊ย ? นอนเพลินเห็น หลวงตาบ้วนทำนบอกเหมือนกับหมูพาดเขียงหมูมาถึงเห็นขอบไม้เขียงที่เขาไว้สับหมูนั้นแหละมาถึง เออ..น่านอน ก็นอนอิงสบายใจเจ็บ ไม่รู้หรือว่ามีคัมภ์จะมาเมื่อไหร่

ถาม : ตอนนี้มีมันเหมือนรอวันตายอย่างเดียวเจ้าคะ ไม่รู้จะทำอะไรแล้ว?

ตอบ : จะไม่เป็นไรจะไม่เกิน ๑๐๘ ปีจะ ออจจะ ๑๐๗ ปี ๑๑ เดือน ๒๕ วัน

ถาม : ตายก็ตายไปแล้ว เบื่อ... ?

ตอบ : ถ้าอย่างนั้นต้องขยัน ถ้าเราขยันพิจารณาเป็นพระอรหันต์เมื่อไหร่มันตายเลยไม่ต้องเสียเวลามาเบื่อ เพราะฉะนั้นต้องขยัน ขี้เกียจไม่ได้ ถ้าขี้เกียจมันไม่ตายหรือกมันอยู่ไปเรื่อยๆ อย่างนี้แหละ

ถาม : มันนั่งแป็บๆ เตี้ยวนี้นั่งแล้วไอ ไปวัดนั่งแป็บเดียว ?

ตอบ : นอนซิ ไม่ต้องนั่ง

ถาม : นอนก็หลับ ?

ตอบ : (หัวเราะ)

ถาม : มันจะมีอะไรที่เราดูว่าเป็นอะไรแบบนี้เตี้ยวนี้ไม่รู้เลย มันลืมนไปเลย ?

ตอบ : อ้อ.. แสดงว่าจิตมันหยาบขึ้น ถึงว่ายิ่งฝึกยิ่งถอยหลัง (หัวเราะ) เอาใหม่จะเอาใหม่ อะไรที่เคยได้แล้วมันไม่ยากย้อนทวนไป มันได้แต่บังเอิญที่เราทิ้งมันนาน คนที่ว่ายทวนน้ำแล้วพอกิ่ง น้ำมัน

พัดไปไกลลึบเลย คราวนี้มันท้อเลยต้องพยายามสู้ใหม่ ถ้าสู้นี้ได้แน่นอนรับรองเพราะว่าเคยประสบมาด้วยตัวเอง ตอนที่หัดปฏิบัติใหม่ ๆ เมื่อ ๒๗-๒๘ ปีก่อนนั้น เจ้าประคุณเถอะ ประเภทหกล้มหกลุกวันหนึ่งเป็นร้อยเป็นพันครั้ง ตอนบวชเป็นพระใหม่ ๆ ก็เหมือนกัน นึกอยากจะสึกวันหนึ่งเป็นร้อยครั้งเพราะฉะนั้นไม่ต้องห่วงหรือหอก ทุกคนเคยเป็นมาก่อน แต่ว่าสิ่งต่างๆ ถ้าเคยทำได้แล้วมันไม่ยาก ถ้าย้อนทวนมันจะได้ใหม่เพียงแต่ว่าแรก ๆ ต้องฝืนใจหน่อย ปล่อยทิ้งมานานสนิมมันขึ้น ธิบ ๆ ชัดสนิมให้เยอะหน่อย

ถาม : จริงๆ เราไม่ได้มีเจตนาจะละเมิดของเขา แต่ว่าเราวิสาสะหียบมาแต่ใช้ร่วมกันอย่างนี้ ?

ตอบ : ของพระเขาก็วิสาสะได้ แต่คราวนี้ของพระ พระพุทธเจ้าอนุญาตให้วิสาสะ ท่านบอกต้องเคยรู้จักกันมา ต้องเคยได้เห็นกันมา ต้องเคยได้พูดกันมา และข้อสุดท้ายสำคัญที่สุด รู้ว่าถ้าเราทำดั่งนั้นแล้วเขาไม่ว่าอะไร เพราะฉะนั้นของฆราวาสนี่ผอนผันได้เยอะกว่าพระเยอะ เราอย่าไปเอามาเป็นของๆ เราแล้วกัน ถ้าของใช้ร่วมกันบางที่ปากกาเพื่อนคว้ามมาใช้ชั่วคราว วิสาสะอย่างนั้นไม่เป็นไรหรือ

ถาม : สมมุติว่า เราไปกินอาหารอะไรที่เราไม่รู้ว่าเขาผสมเหล้า หรือเป่านี้ไม่แน่ใจ ?

ตอบ : ก็กินอย่างพระสิ พระก่อนฉันเขาพิจารณาต้องคอยระวังอยู่ตลอดคือถ้าหากว่าไม่มีรสไม่มีกลิ่นก็แล้วไป ถ้าหากได้รสได้กลิ่นเมื่อไหร่หยุดทันที

ถาม : คนที่เขาฆ่าตัวตาย จะหยุดเมื่อไหร่ ?

ตอบ : จะหยุดเมื่อไหร่.. เลิกฆ่าเมื่อไหร่ ก็หยุด (หัวเราะ)

ถาม : เขาบอกกว่าอีก ๕๐๐ ชาต ?

ตอบ : ส่วนใหญ่พวกที่ฆ่าตัวตายจะมีประวัติฆ่าตัวตายของเขา มาอยู่แล้ว มันไม่แน่หรอกกว่าจะ ๕๐๐ มันอาจจะเป็นชาติที่ ๕๐๐ พอดีก็ได้

ถาม : ไม่ได้หดไปเรื่อยๆ ?

ตอบ : ไม่มีจะ ไม่อย่างนั้นบวกเข้าไปตายซักเลย

ถาม : แค่ ๕๐๐ ก็หยุด ?

ตอบ : อืมม.. พอแล้ว เรื่องของกรรมเขาตรงไปตรงมา เป็นอย่างไรจะลองฆ่าดูมั่ง จะได้เริ่มนับหนึ่ง วิธีแนะนำก็คือกินให้ครบสามมื้อเสร็จแล้วก็ทำงานทำการอะไรไป พยายามหายใจเข้าไว้อีกไม่เกินร้อยปีตายแน่เลย ลองฆ่าตัวตายวิธีนี้ดูมั่งมัย ? กินให้ครบสามมื้อกินอาหารที่มีประโยชน์ด้วย รับรองไม่เกินร้อยปีตายแน่ ฆ่าตัวตายบางคนไม่ใช่ความต้องการของเขาละ มีพระอยู่องค์หนึ่ง ต้องเรียกว่าพระโบราณหน่อย ไม่ใช่สมัยอาตมาหรอก ในสมัยนั้นเขามีส้วมหลุม รู้จักส้วมหลุมมัย ? เขาซุดลงไปเอาไม้พาดๆ แล้วก็ไปนั่งถ่ายกัน แล้วก็จะมีล่อมข้างฝาไว้หน่อยหนึ่ง อาจจะเป็นประเภทใบกล้วย ใบตาล ใบจากอะไรอย่างนั้น ข้างบนก็เปิดโล่งก็มี มีหลังคาก็มี ปรากฏว่าที่พระท่านถ่ายประเภทที่เรียกว่าเปิดโล่งเขาเห็นผู้หญิงคนหนึ่งปีนขึ้นต้นไม้ แล้วก็ปีนขึ้นไปบนต้นไม้ตามไป คนที่ปีนนำหน้านั้น แกเอาผ้าสไบของตัวเองผูกกับกิ่งไม้แล้วก็คล้องคอตัวเอง แล้วผู้หญิงคนที่ปีนตามขึ้นไปนะกระโดดขึ้นไปบนบ่าแล้วก็ข่มจะให้เขาดกลงไปตาย พระเห็นก็ร้องเอะอะขึ้น พอร้องเอะอะขึ้นผู้หญิงที่ปีนขึ้นไปข่มมันหายไป เขาก็เลยโวยวายเสีย

จนลูกศิษย์แตกตื่นกันมาทั้งวัด ช่วยกันหาผู้หญิงคนนั้นลงมาข้างล่าง แล้วก็มาถามว่าขึ้นไปทำอะไร จะผูกคอตายรี ? เขาบอกเขาไม่รู้ตัวหรอก เขารู้สึกว่ามีคนชวนไปเที่ยวงาน มันเป็นงานรื่นเริงลักษณะเหมือนกับว่าเป็นงานบุญงานวัด งานสงกรานต์ตามต่างจังหวัดอย่างนั้น แล้วก็ผู้หญิงคนหนึ่ง เขาอธิบายหน้าตาให้ฟัง ก็คือผู้หญิงที่พระเห็นว่าปีนขึ้นไปข่มไหล่เขาแน่แหละ ผู้หญิงคนนั้นเอาพวงมาลัยให้เขาพวงหนึ่ง บอกว่าให้คล้องคอเสียแล้วก็ไปสนุกด้วยกัน เขาเองเขาจับพวงมาลัยมาแล้วแต่ว่าใจมันไม่อยากจะคล้อง คิดอยู่อย่างเดียวว่าถ้ามันแต่สนุกเดียวกลับบ้านไม่ทันแม่จะตำ ผู้หญิงคนนั้นก็ย้อจะใส่ให้ได้ ทีนี้ถ้าหากคล้องคอเมื่อไหร่เสร็จเขาเลย เพราะฉะนั้นลักษณะการฆ่าตัวตายนี้บางทีมันไม่ใช่ความต้องการของเขา เป็นช่วงที่อุปฆาตกรรมเข้ามาถึงพอดีอุปฆาตกรรมฝ่ายอกุศลก็คือกรรมหนักที่เราได้ฆ่าคน ฆ่าสัตว์ใหญ่ในอดีตเอาไว้มันตามมาถึง ถึงวาระนั้น ถึงเวลานั้นบางสิ่งบางอย่าง ที่เขารอจังหวะอยู่เขาจะฉวยโอกาสสวมรอยเลย เพื่ออาศัยโอกาสนี้ ทำลายชีวิตของเราเสียอีกรายหนึ่ง หลวงพ่อเล่าว่าอยู่ทางด่านโน้น ทางสมุทรสาครนั้นนะ กำลังตอกเหลาอยู่ เหลาไปเหลามาอยู่ๆ แกก็ลุกพรืดพรวดถือนิตเดินลงบันไดไป คราวนี้บ้านแกอยู่ริมน้ำ บันไดโผล่พ้นน้ำแค่สองสามขั้นเท่านั้นเองที่เหลอมันจมอยู่ในน้ำหมด แกก็เดินผลุบหายลงไปเลย ลูกหลานเขาคิดว่า เออ.. ปู่ ตา ของตัวเองคงร้อนเต็มทีก็เลยลงน้ำไป เพราะว่าคนโบราณเขาไม่ค่อยใส่เสื้ออยู่แล้ว อย่างแกก็นุ่งแค่กางเกงนุ่งผ้าขาวม้า ปรากฏว่าหายไปนานเหมือนกันก็ร้องเอะอะขึ้นเมว่าเอ๊ะ..ทำไมหายลงไปนานช่วยกันดำลงไปค้นปรากฏว่ากอดโคนเสาตึนบันไดอยู่ พอเงงขึ้นมาได้

พยาบาลแก่จนฟื้นขึ้นมาถามว่าลงไปทำอะไร ? เขาบอกว่ากำลังนั่ง
เหลาตอกอยู่มีคนมาทำให้ลงไปสู้กัน เลยถือมีดลงไปสู้กันกำลังกอดปล้ำ
แทงกันสุดสุดเลย แล้วก็ไปลากแกขึ้นมา แต่ตอนที่ไปนั่งเห็นแกกำลังกอด
ดินบันไดอยู่และก็นั่งอยู่ใต้ผ้า อีกสักพักคงหมดลม ดังนั้นว่าการฆ่าตัว
ตาย มันไม่ใช่ความต้องการของตัวเอง อาจจะมีอะไรบางอย่าง
ที่มาดลใจหรือมาอาศัยจังหวะที่กรรมมันเปิดเข้าพอดี ก็มาช่วยซ้ำช่วย
สวมรอยให้ ที่โบราณเขาว่าผีเข้าตัวพลอย รู้จักไหม "ดำ" คืออะไร "ดำ"
ก็คือ ผีป่า ภาษาโบราณอีกเหมือนกัน พวกเราไม่รู้จักรอก "ผี" ก็หมายถึง
ถึงผีทั่วๆ ไป อาจจะเป็นผีบ้านผีเรือนอะไรก็ได้ใช่ไหม แต่ "ดำ" นี่ผีในป่า

ถาม : อย่างนี้ถ้าเขาตายไปแล้ว อายุขัยเขาก็ยังไม่หมด จนกว่าจะหมด
อายุเขาถึงไปเกิด ?

ตอบ : ยังไม่หมดจะ เป็นอุปมากรรม ยกเว้นว่าได้รับการทำบุญก็
ก็สบายไปเลย

ถาม : สัมภเวสี คืออะไรคะ ?

ตอบ : สัมภเวสีก็คือจิตหรือว่าใช้คำว่าวิญญาณแล้วกันนะ ใช้คำว่า
จิต พวกเราเข้าใจยาก เพราะพวกเราชินกับคำว่า วิญญาณก็คือวิญญาณ
ที่ตายก่อนจะหมดอายุจริงๆ อย่างสมมุติ เขาอายุ ๗๕ ปีแล้วมาตายตั้ง
แต่อายุ ๓๐ เรียกว่าตายก่อนหมดอายุ ต้องคอยเร่ร่อนเรื่อยไป เพราะว่า
ยังไปหาที่เกิดของตัวเองไม่ได้จนกว่ารอจนครบอายุก่อน อยากจะเห็น
สัมภเวสีมั๊ย ? ร่อนไปร่อนมา อย่างสมมุติพวกเด็กนักเรียนเป็นสัมภเวสี
กันบ่อยมันใช้คำว่า สิง มันบอกว่ามันไปสิงที่หอ (หัวเราะ) เคยสิงหอนมั๊ย?
อาศัยเพื่อนนอน แหม.. บางคนยัดเข้าไปได้ ๘ คน ๑๐ คนหัวก่ายท้ายเกย

ก็นอนกันเข้าไปได้

ถาม : อย่างทานบารมี หลวงพ่อบอกว่าทานบารมีตัวเดียวสามารถ
ไปนิพพานได้ ต้องทำได้ถึงระดับไหน ?

ตอบ : ก็ประเภทที่ว่าให้จนกระทั่งไม่ติดทั้งตีทั้งชั่ว รู้ว่าดีก็ทำ ใคร
เขาอยากได้ก็ให้ ให้แล้วก็ไม่ไปตามคิดว่ามันเอาไปทำอะไร ? มันหลอก
เราหรือเปล่า ? มันไปใช้สมกับคุณค่าที่เราให้หรือเปล่า ? จะไม่มี ตัวสุด
ท้ายก็คือพยายามให้อภัย พยายามสร้างความคิดให้ทรงอยู่ในใจ ใครทำ
ผิดคิดร้ายกับเราก็ตามจะไม่ถือโทษโกรธเคืองทั้งสิ้น อะไรทำนองนั้น
จิตใจอยู่กับการให้ตลอดเวลาพร้อมที่จะสละอยู่เสมอเมื่อสร้าง
อารมณ์ใจมันคงเสร็จก็ภาวนาต่อไปเลย คิดอยู่ตลอดเวลาว่าที่เราให้
เราทำเพื่อเป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา จิตใจมุ่งตรงต่อ
พระนิพพานทีเดียว

ถาม : เขาบอกว่าไง.. ถือศีลแปด ตกตึกเขาก็กินกะหรี่ปับเลย ?

ตอบ : นั่นก็ถือได้ตั้งหลายชั่วโมงแล้ว (หัวเราะ) ตายละหว่า ตกลง
น้องเขาทำถูกหมดเลย พี่เองแหละทำผิด (หัวเราะ) ใช่มั๊ย ? เราก็คือได้ตั้ง
หลายชั่วโมงแล้ว มันหิวมันก็กินนะซี อย่าลืมนะว่าเทวดาคอนใช้เขาถือได้แค่
ครึ่งวันใช่มั๊ย ? เรื่องของศีลแปดมีอานุภาพสูงกว่าศีลห้า เราถือเป็นเวลา
นาที ก็วินาที ก็ชั่วโมงแล้วแต่เรา อาณิสสสัมมันได้ทั้งนั้น จะมากจะน้อยมัน
ไม่ใช่ไม่ได้เลย น้องเขาทำถูกแท้ๆ ไปว่าเขาได้(อย่างนี้ได้พวกเลย)ไม่ต้อง
ห่วงหรอก เด็กๆ มาที่นี้ไม่ว่าสักคำมีแต่ยู จริงๆ แล้วการมาหาพระก็ไม่ได้
น่ากลัวอย่างที่คิดใช่ไหม ? ไม่อย่างนั้นมานั่งเครียด เอ๊ะ.. จะนั่งทำไหน?
จะพูดอย่างไร ? ประเภทโยมไปไหนมาจ๊ะ ? เล่นเอา พระหัวเราะกลิ้งเลย

บางคนใช้แทนตัวว่าอาตมาด้วย เล่นเอาพระพูดไม่ออก เล่นแย่งพูดหมดแล้ว ของเรามาใหม่ ๆ ที่ไม่ค่อยรู้อะไรศัพท์บางคำมันยาก ถ้าหากว่าไม่รู้ถามความหมายบางทีก็ไม่เข้าใจ ไปอ่านหนังสือเจอก็ตีความไม่ออก (ไม่กล้าอ่านค่ะ) เป็นยังไงไม่กล้าอ่าน ? ก็นั่นแหละเพราะเราไม่มีพื้นฐานตรงนี้ไงได้นั้นมันต้องดูพื้นฐานตรงนี้อาไว้ก่อนว่า ของเราเองอันไหนไม่เข้าใจต้องศึกษาสอบถามก่อน พอถึงเวลาเข้าใจแล้วไปอ่านหนังสือ มันก็จะรู้เรื่องแหละคราวนี้

ถาม : คำว่าบารมีเต็ม เป็นอย่างไร ?

ตอบ : บารมีเต็ม แปลว่า ทำจนถึงที่สุดของกำลังใจแล้ว บารมีก็คือกำลังใจ มีอยู่ ๓ ระดับ ๘ ชั้น

1. สามัญบารมี กำลังใจขั้นต้น ประกอบไปด้วย หยาบ กลาง ละเอียดย
2. อุปบารมี กำลังใจขั้นกลาง ประกอบไปด้วย หยาบ กลาง ละเอียดย
3. ปรมัตถบารมี กำลังใจขั้นสูงสุด ประกอบไปด้วย หยาบ กลาง ละเอียดย เหมือนกัน

ถ้าหากว่าถึงปรมัตถบารมีขั้นละเอียดยก็แปลว่ากำลังใจเต็ม พร้อมทั้งจะเข้าพระนิพพานได้ คราวนี้จะวัดจากตรงไหนได้ สามัญบารมีให้ทานได้ บอกให้รักษาศีลก็จะไม่ไหว อุปบารมีให้ทานได้รักษาศีลได้ บอกให้ภาวนาไม่ไหว ถ้าหากว่ากำลังใจพร้อมทั้งทานศีลภาวนา ตั้งมั่นว่าจะทำเพื่อพระนิพพาน อันนี้ถือเป็นปรมัตถบารมีเต็มแล้ว พร้อมจะไปแล้ว

ถาม : ถ้าในชาตินี้เราให้ทานประจำ รักษาศีลก็ได้ ภาวนาได้ ?

ตอบ : แสดงว่ากำลังใจของเราอยู่ระดับปรมัตถ์แล้ว เพียงแต่มันจะหยาบ จะกลาง จะละเอียดเท่านั้น ถ้าถึงปรมัตถบารมีนี้มีสิทธิ์ไปนิพพานได้แล้ว อย่างแย่ง ๆ ก็เป็นดอกบัวกลางน้ำ พร้อมที่จะไหลพ้นน้ำในวันต่อไป

ถาม : หมายความว่า บุญเก่า บุญใหม่ มาผสมกันเมื่อไหร่จะเป็นพระอรหันต์ ซึ่งตรงนี้ต้องรอวาระ ต้องทำที่ไหนคะถึงจะมาบรรจบกันได้?

ตอบ : ใครเป็นคนบอกละจ๊ะ ?

ถาม : อ่านในหนังสือ ?

ตอบ : (หัวเราะ) ถือว่าทุกอย่างมันมีวาระเวลาของมันบุญเก่าคือสิ่งที่ทำมาดั้งเดิม ในชาติก่อนๆ ภาษาพระเรียกบุญเพกตปุญญตา แต่ส่วนบุญใหม่ก็คือที่เราสร้างเสริมขึ้นมาในชาตินี้ เราใช้กำลังของเก่าสร้างเสริมของใหม่ของเราให้เข้มแข็ง พอถึงที่สุดถึงวาระของมัน มันก็จะหลุดพ้นเข้านิพพานไปได้เอง เหมือนลักษณะว่าของเราบุญเก่าเราก็ทำทาน ศีล ภาวนา มาในอดีตแล้ว เมื่อมาถึงปัจจุบันนี้บุญใหม่คือของเราก็คือ พยายามสร้างเสริมทาน ศีล ภาวนานั้น ให้เข้มข้นยิ่ง ๆ ขึ้นไป จนถึงวาระสุดท้ายจิตสามารถตัดกิเลสเป็นสมุทเจตปหาน เข้าสู่นิพพาน ก็คือ จังหวะนั้นแหละที่เก่ากับใหม่มันผสมเต็มทีพอดี

ถาม : แสดงว่าเรามีการกำหนดมาแล้วใช่ใหมคะ ?

ตอบ : ไม่ใช่ อยู่ที่ความขยันหรือขี้เกียจของเราถ้าหากว่าประเภทบุญเก่าเยอะ ก็จะเหมือนกับยายหน้อยเมื่อกี้ อีกรู้ชาติไม่รู้ว่าจะได้ไปเอะอะเขาก็บอกว่าหนูขี้เกียจคะ อย่างนั้นยังอีกนานจ๊ะ

ถาม : แล้วที่บอกว่าการนึกถึงผลกรรมไม่ดีที่เราทำมา จะทำให้มีโอกาส

กระโถนข้างธรรมมาธร

ที่จะตกนรก เคยได้ยินมาว่าคนนั้นสมมุติในชีวิตทำดีมา ๕๐กว่าเปอร์เซ็นต์ ?

ตอบ : ๕๕.๕๕ % ก็ลงได้จ้ะ

ถาม : ลงไปแค่สำนักพญายม หรือลงไปเลย ?

ตอบ : ลงนรกไปเลยก็มี นากลับไหม ? ในมหากัมมวิภังคสูตรพระพุทธเจ้าตรัสว่า บุคคลผู้ตั้งใจภาวนาสามารถทรงฌานทรงสมาบัติได้สร้างทิพยจักขุญาณให้เกิดสามารถรู้เห็นนรกสวรรค์ได้ มากล่าวว่าบุคคลที่ทำดีแล้วไปสวรรค์ บุคคลที่ทำชั่วแล้วไปนรก ตถาคตกล่าวว่าเป็นไม่ใช่ เหตุที่ไม่ใช่เพราะสำคัญต้องอารมณ์สุดท้าย ทำดีมาตลอดชีวิต อย่างพระนางมัลลิกาเทวี ก่อนตายจิตใจไปว่าวุ่นว่าตัวเองล่วงเกินพระสวามีเสียแล้ว ทั้งๆ ที่โทษก็ไม่มี ก็เลยต้องไปแช่อยู่ในนรกเสีย ๗ วัน ถึงจะเป็นเท้าข้างเดียวก็เถอะ อย่างเราเท้าข้างเดียวโดนไฟเผาไม่ร้อนรึ ?

ถาม : .....

ตอบ : ใช่ได้จ้ะ เรื่องของคาถาพระยายม เราจะว่าเป่าให้คนอื่นก็ได้ เป่าให้ตัวเองก็ได้ ถ้าจะเป่าให้ตัวเองก็นึกถึงภาพภายในของเราไปยืนข้างหัว ตั้งใจขอबारมีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พรหม เทวดา ทั้งหมด มีพระยายมราชเป็นที่สุด ขอได้โปรดเมตตาบรรเทาอาการเวทนาของทางร่างกายให้หมดสิ้นไปด้วย เสร็จแล้วก็ว่า นะโมพุทธายะ เป่าทางศีรษะลงไปปลายเท้า ๓ ครั้ง

ถาม : จุดรูป เทียนหรือเปล้า ?

ตอบ : ก็ตอนป่วยอยู่ จะจุดใหม่ละ ? คลานยังจะคลานไม่ขึ้นเลย

